

11. MPŠ

*Kako najbolje začeti poletne počitnice?
Z Mladinsko poletno šolo slovenskega jezika (MPŠ), seveda.*

Leto je bilo naokoli. Bila je deževna nedelja, 27. junija. Bilo je poletje in bil je čas za novo, že 11. Mladinsko poletno šolo slovenskega jezika. Kar 122 udeležencev iz 14 držav se je zbralo v Ljubljani in soustvarjalo nepozabnih 13 dni.

Seveda je bila največja želja vseh, da izboljšamo znanje slovenščine, spoznamo nove prijatelje in začutimo utrip zelene Ljubljane in naše Slovenije.

Dopoldnevi so bili tako namenjeni šoli slovenskega jezika, kjer so se izkazali naši lektorji. Popoldnevi pa so minevali v sproščenem duhu z našimi asistenti. Po dolgem in počez smo spoznali Ljubljano, plavali v Atlantisu in si ogledali slovenski film *Vloga za Emo*. Zaplavali smo v Blejskem jezeru ter se v pičlih 45 minutah povzpeli na Šmarno goro. Ogledali smo si pivovarno, ljubljanski botanični vrt, šolski muzej in hišo arhitekta Jožeta Plečnika. Sodelovali smo na nogometni

tekmi v okviru dogodka Dobrodošli doma. V soboto smo skočili v Lipico in na morje, v nedeljo pa v Terme Snovik. Zvečer smo uživali v predstavi Škabaret. Ponedeljek je bil rezerviran za ustvarjanje, peko, ples in šport. Nakupovali smo v BTC-ju, plesali ob nastopu dveh harmonikarjev. Sreda je bil dan za športne turnirje in nastop naših prijateljev iz Argentine in Kanade. Predzadnji dan pa smo skakali v vodo in MPŠ zaključili z zabavnim večerom.

Vse to, a ker je pomembneje, težko zapišemo v ta kratek uvod. Legendarni »čop-čop«, »čksss«, neskončno dolgi »gremoooo« in drugi nepogrešljivi vzkliki bodo za vedno odzvanjali v naših glavah. Vemo, da bomo MPŠ neskončno pogrešali. Kaj pa nam bo ostalo za vedno? Znanje in nešteto spominov. Naj bo eden izmed njih tudi letošnji Poletnik!

Sedaj s slovenščino nimamo več težav.
Klepetajmo slovensko tudi naslednje leto!

s slovenščino
nimam težav

www.centerslo.si

Z vetrnico v roki,
vaša ekipa Mladinske poletne šole slovenskega jezika 2016

ell

ŠEFICI

DAMJANA KERN IN MIHAELA KNEZ

ell

ell

ell

LEKTORJI

generacija 2016

JASNA ČERNJAK, HELENA ŠTER, MATEJA ENIKO, MAJA URBANC, KATJA KRALJ, BORIS KERN, TINA JUGOVIĆ, IRENA JEROVŠEK VOGRINC, IRINA LEŠNIK, ZORKA HERMAN, MIHAELA KNEZ, DAMJANA KERN, LARA PIŽENT.

NA FOTOGRAFIJI MANJKATA TJAŠA ALIČ IN URŠKA VRANJEK OŠLAK.

ASISTENTI

generacija 2016

MIŠA BITENC HERNČIČ, TJAŠA KOCJAN, MAJA ĐEVIĆ, MATEJA KLINC, MANCA ČERNIVEC,
NIKA MERLJAK, ANJA CEVZAR, MARIJA ČEMAŽAR, MARKO KLEMEN, LUCIJA PIKŠ,
MARTYNA DZIENDZIC, ALICJA PYCIAK IN NOČNI VARUH KLEMEN JAKLITSCH

NAJBOLJŠA SLUŽBA?!

KAJ NAŠI PRIJATELJI MISLIJO, DA POČNEMO?

KAJ MPŠ-JEVCI MISLIJO, DA POČNEMO?

KAJ DAMJANA IN MIHAELA MISLITA, DA POČNEMO?

KAJ NAŠE MAME MISLIJO, DA POČNEMO?

KAJ MI MISLIMO, DA POČNEMO?

KAJ ZARES POČNEMO?

LEKTORICA JASNA ČERNJAK

Giorgia Devoli, Caterina di Summa, Sofia Falaschini, Hanna Hartig, Luka Kohler, Ilya Kogut, Carl Rimsch, Edvin Rimsch, Nika Self, Valentina Spanz

1. SKUPINA

generacija 2016

MOJA SANJSKA ŠOLA

V šoli ni domačih nalog ali kontrolnih nalog. V šoli je velika in lepa jedilnica. Imamo pet ur pouka. Učitelji so prijazni. Med poukom lahko telefoniramo in pišemo sms-e. V jedilnici je zastoj hrana.

Ilya Kogut

Moja sanjska šola ima telefone, računalnike, odmor cel dan. In nima učiteljic. To je moja sanjska šola. Moja sanjska šola ima moderno tehnologijo. Učiteljice so prijazne.

Luka Kohler

V moji sanjski šoli se pouk začne ob desetih in konča ob treh. Ima dolg odmor in dobro hrano. Ima moderno telovadnico in lepe učilnice. Med poukom lahko telefoniramo in pišemo sms-e. Vsak dan dobimo sladico.

Carl Rimsch

Moja sanjska šola nima domačih nalog. Ima velik bazen, trgovino, boljšo moderno tehnologijo. Boljša kosila. Pouk se začne ob 10.00 in konča ob 13.00.

Nika Self

Moja sanjska šola nima domačih nalog. Pouk se začne ob 10.00, konča ob 14.00. V šoli je velik bazen in učenci in učitelji skupaj igramo nogomet.

Edvin Rimsch

Moja sanjska šola je zelo velika. Šola se začne ob 10.00. Učitelji niso strogi. Učenci ne dobijo veliko domačih vaj. Šolarji nimajo stresa. Moja sanjska šola ima več športa. Ima veliko knjižnico. Ima poceni in bolj zdrava kosila.

Valentina Spanz

Moja sanjska šola nima domačih nalog, ima manj pouka, zastoj hrano, začne se ob 10.30, učitelji niso strogi.

Sofia Falaschini

V šoli so bazen, veliko igrišče, lepi laboratoriji. Ne vemo, kaj so ocene, kaj je domača naloga ali kontrolna naloga. Učitelji niso strogi in so mladi in simpatični. Jemo dobro hrano. Na šoli so lepi fanti.

Giorgia Devoli in Caterina di Summa

Imamo 4 hiše in kmetijo. Učimo se o okolju. Imamo delavnice in izdelujemo stvari. Učitelji so prijazni. Pouk se začne ob 9.00 in konča ob 12.00.

Hanna Hartig

LEKTORICA MAJA URBANC

Sophia Boyd, Filippo Campani, Nicolas Gagliardi, Karolina Kure, Milosh Mitrev, Thomas Skulj, Patricija Tashkova, Robert Vincec

2. SKUPINA

generacija 2016

DELOVNI DAN

Zjutraj:

Vstanem.

Potem se umivam.

Oblečem se in grem v šolo.

Jem wafle in jajca.

Grem v avtobus.

Grem v šolo.

Popoldan:

Grem v razred.

Jem kosilo.

Grem v razred.

Grem na fitness.

Umivam se.

Zvečer:

Grem v avtobus doma.

Kuham večerjo z mami.

Domača naloga.

Gledam televizijo.

Umivam se.

Spat.

Karolina Kure

Zjutraj jaz vstanem.

Potem se umivam in se oblečem.

Potem jaz jem zajtrk.

Naslednji jaz grem v šolo.

Po šoli jaz jem prigrizek.

Potem jaz grem na nogomet praksa.

Potem naredim domačo nalogo in jaz jem zvečer.

Jaz pišem SMS in gledam televizijo.

Potem jaz se tuširam in umijem obraz.

Potem umijem zobe.

Naslednji jaz berem knjigo.

Na koncu mojega dneva sem šla spat.

Sophia Boyd

Jaz zjutraj vstanem in se umivam. Potem jem zajtrk v menza. Ko končam, poslušam glasba.

Potem grem v šolo. Ko končam s šola, grem na kosilo. Potem delam domačo nalogo.

Popoldne igram nogomet in košarko z mojimi prijatelji. Grem na kosilo.

Potem spim. Ko vstanem, se umivam in se oblečem. Potem grem na večerjo v menzo. Ko končam z večerjo, igram karte s svojimi prijatelji. Zvečer spim.

Milosh Mitrev

Jaz sem Patricija Tashkova. Moj dan je zelo lep. Zjutraj prvo vstanem. Potem se umijem in oblečem. Potem jem zajtrk. Za zajtrk jem v menza sadje. Potem grem v šolo. V šola se učim slovenščino. Potem grem nazaj v hišo. Potem jem kosilo, pico. Potem pišem domačo nalogo. Potem grem ven s prijateljico. Potem grem nazaj in se umivam. Potem pišem sms mojim staršem. Potem skupaj gledamo televizijo. Potem spim.

Patricija Tashkova

Jaz zjutraj vstanem.

Potem se umivam.

In se oblečem.

Jaz jem zajtrk.

Potem čistim.

Jaz grem v šolo.

Popoldan jaz kuham kosilo.

Jaz sesam hišo.

Jaz pišem sms.

Jaz gledam televizijo.

Popoldne jaz telovadim.

Jaz spim.

Robert Vincec

MOJ PROSTI ČAS

Jaz zjutraj vstanem.
Jaz se umivam.
Jaz sem oblečen.
Zjutraj jaz jem zajtrk.
Jaz čistim.
Jaz grem v šolo.
Popoldan jaz jem kosilo.
Jaz sesam sobo.
Jaz pišem sms.
Jaz berem knjigo in telovadam.
Jaz jem večerjo.
Jaz gledam televizijo.
Jaz se umivam.
Jaz gledam instagram.
Jaz spim.

Thomas Skulj

Zbudim se ob 7. uri.
Umivam si zobe.
Jem jajca za zajtrk.
Grem v šolo.
Delam v šoli.
Jem sendvič za kosilo.
Hodim domov.
Delam domačo nalogo.
Gledam televizijo.
Jaz grem spat.

Nicolas Gagliardi

Zjutraj vstanem. Umivam se, jem zajtrk, pijem kavo in pijem mleko s keksi, grem v šolo. Popoldne gledam televizijo. Igram nogomet s prijatelji. Zvečer jem večerjo in gledam televizijo. Naredim nalogo. Umivam se. Grem spat. To je moj dan.

Filippo Campani

Za moj prosti čas grem ven s prijatelji, gledam televizijo in se igram na računalnik, grem na pijačo, igram nogomet. Grem v kino.

Filippo Campani

V prostem času rad igram video igre na svoj računalnik.

Če nisem na mojem računalniku, se rad igram zunaj s prijatelji.

Rad imam tudi poslušanje glasbe. Moje najljubše vrste glasbe sta pop ali rock.

In seveda delam vse te stvari, ko sem naredil domačo nalogo in opravila.

Nicolas Gagliardi

Jaz sem Robert, prihajam iz Kanade. Živim tudi v Kanadi. Star sem 17 let. Jaz vedno poslušam glasbo. Jaz pogosto pišem sms. Jaz včasih gledam televizijo. Jaz redko berem knjigo. Jaz nikoli ne igram šaha. Vsak dan jaz jem hrano. Enkrat na teden jaz grem v hišo od stari starši. Enkrat na mesec jaz grem v kino. Med vikendi srečam mojega prijatelja. Med tednom grem v šolo. Ob nedeljah grem v cerkev. Nikoli ne jem brokolija, vedno pijem vodo.

Robert Vincec

Jaz sem Patricija Tashkova. Prihajam iz Radovisha, Makedonija. Stara sem 16 let. Grem v šolo vsak dan. Ko pa imam med tednom prosti čas, rada berem dobre knjige, hodim na koncerte, poslušam dobro glasbo,

gledam filme – akcijske, komedije ... Ko je lepo vreme, grem na vikend s prijateljico. Ob sobotah zvečer grem na vikend s prijatelji. Ne maram poletja, zato komaj čakam zimno vreme.

Patricija Tashkova

Jaz sem Karolina Kure iz Kanade. Stara sem petnajst let. Vedno grem na farmo k maši in plavam tam. Pogosto igram nogomet in vozim moje kolo. Redko na fitens in igram na računalnik. Nikoli ne igram košarke. Če dežuje, rada pogledam tudi kakšen dober film in poslušam glasbo Massari. Ne maram zime, zato takrat komaj čakam toplo vreme. Jaz gledam televizijo z moja sestro in brata. Tudi včasih jaz govorim malo slovensko v moji hiši.

Karolina Kure

Vsak dan delam z računalnikom. Prav tako poslušam glasbo. Enkrat na teden vozim kolo, plavam v bazen, hodim v kino. Rad gledam komedije, dokumentarne in akcijske filme. Enkrat na mesec igram pingpong, grem na karting. Med vikendi grem na goro in grem na pijačo s svoji prijatelji. Med tednom grem v

šolo in berem knjige. Rad berem romane in kratke zgodbe.

Miloš Mitrev

Jaz sem Thomas Skulj. Prihajam iz Ontarija, živim pa v Torontu. Grem v šolo in star sem 15 let. Vedno jaz grem v šolo in vsak dan igram v moj telefon. Pogosto jaz berem eno knjigo in kuham večerjo. Včasih grem v prijateljevo hišo. Redko jaz grem v trgovino in kupim obleke. Nikoli ne delam moje domače naloge in igram športe.

Thomas Skulj

V moj prosti čas jaz vedno sem na mojem telefonu. Pogosto jaz vidim moji prijatelji. Prav tako jaz pogosto sprehod svojega psa in igram nogomet. Jaz redko gledam televizijo. Jaz nikoli igram šah. Pogosto jaz bom prebral knjigo. V moj prosti čas, jaz vedno preživim nekaj časa z mojo družino. Pogosto jaz posluša glasba in grem v kino. Redko jaz igram klavir, ampak jaz nisem dobra pri igranje klavir. Pogosto jaz grem nakupovanje z moja mama. Redko jaz kuham, ampak jaz rada kuhanje. To je, kaj jaz delam v moj prosti čas.

Sophia Boyd

LEKTORICI URŠKA VRANJEK OŠLAK, ZORKA HERMAN

Anthony Blas, Rudi Cadonic, Thomas Clifford, Till Hartig, Elise Jaklic, Robert Kure, Matthew Marentic, Rachel Murgelj, Caroline Pinnington, Juliana Podobnik, Frances Skulj, Joseph Zilavec

3. SKUPINA

generacija 2016

HECNA ZGODBA

PTICE KATAPULTIRAJO

Kralj ima sporazum s pticami. Ptice se strinjajo, da bodo napadle s katapultom v vojni proti sovražniku, ampak potrebujejo neomejeno hrane. Kralj se strinja in ptice grejo v vojno. Ptice so katapultirale toliko ptic, da prekrijejo sonce, ker ptice pokrijejo sonce, ni svetlobe. Sovražnik ni videl in je zelo zbeگان. Ptice vzamejo sovražniku meče in vojna je končana. Kralj je vesel in ptice imajo hrano.

Rudi Cadonic, Robert Kure, Rachel Murgelj

BRAYANOV ODKRITJE

Neki dan sta dve ribi plavali v oceanu, ko je kit rekel: „Živijo.“ On je našel starega robota, ki potrebuje pomoč. Nemo in Pablo sta rekla: „Ja,“ in sta sledila Bryanu k robotu. Ampak Bryan ima problem. Tam je skupina rakovic, ki jim zaprejo pot. Na srečo je bil Bryan zelo lačen in je pojedel vse rakovice. Končno so našli robota in so ga vzeli v Bryanovo hišo. Oni so očistili robota in so uporabljali orodje. Potem so Nemo, Pablo in Bryan spremenili robota v ribo. Vsak dan plavajo v oceanu in so najboljši prijatelji za vse življenje.

Frances Skulj, Matthew Marentic, Joseph Zilavec

PIKAPOLONICA IN JUNAK

Pikapolonica skače in pristane na zmaju. Veter je močen. Zmaj in pikapolonica pihata v nebo. Pikapolonica kriči: „Pomoč, pomoč!“ Ljudje ne slišijo. Pikapolonico je zelo strah in začne peti: „Pika-poka-pikapolonica, pika-poka-pikapolonica ...“ Potem junak z imenom Kvin sliši pikapolonico. Leti na pomoč. Kevin z žlico pobere pikapolonico. Gresta na zemljo. Pikapolonica in junak sta zdaj najboljša prijatelja.

Caroline Pinnington, Elise Jaklic, Thomas Clifford

METULJČICA

Nekoč je bila revna metuljčica. Včeraj je izgubila svoj zob. V časopisu je slišala, da če ga položiš pod blazino, boš postal bogat. Ponoči metuljčica ni mogla spati, ker je čakala. Vila je prišla.

„Živijo!“ je rekla metuljčica.

„Živijo!“ je rekla vila.

„Jaz imam darilo!“ je rekla metuljčica.

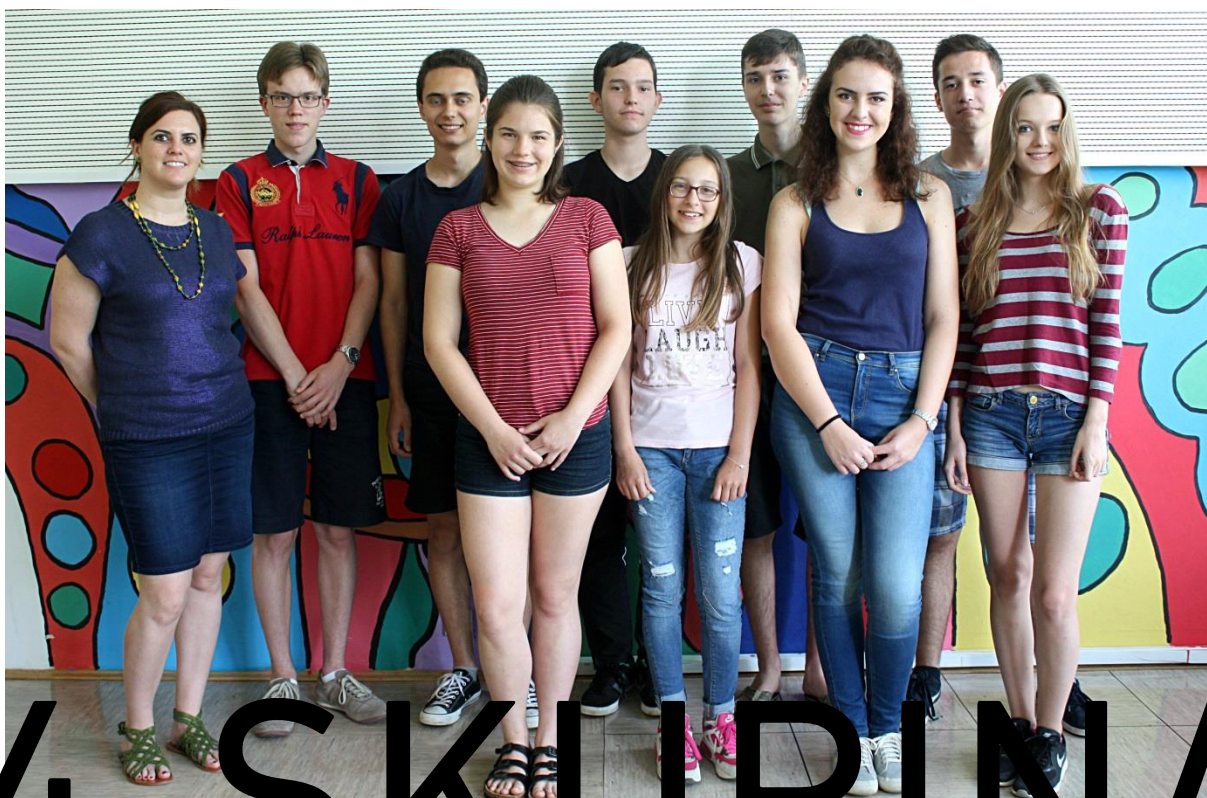
„O, nakit? Bogastvo? Denar?“

„Ne ... Rožo.“

Juliana Podobnik, Anthony Blas, Till Hartig

LEKTORICA LARA PIŽENT

Luka Andjelković, Mateja Avguštin, Naja Becker, Ajla Begović, Mihael Cucek, Adriana Laura Fon, Daniel Križ, Nikola Nastev, Jan Pavšek, Frances Skulj

4. SKUPINA

generacija 2016

MOJ HOBI

Jaz sem Mihael. Treniram nogomet. To je zelo dober šport za sklepanje prijateljstev in kondicijo. Tudi s prijatelji igram odbojko in včasih košarko. Po šoli grem na igrišče.

Mihael Cucek

Nimam enega konkretnega hobija. Zanima me veliko različnih stvari. V prostem času rada fotografiram, berem o državah, učim se jezike, berem knjige, poslušam glasbo in pojem. Zanima me tudi make-up in medicina (ker bom mogoče postala zdravnica). Rada berem knjige o zdravnikih ali zgodovini medicine. Rada imam fotografijo, posebej makro fotografijo. Zato mi je všeč, ker ko fotografiraš, moraš videti svet z drugačne perspektive in opaziti detajle, ki jih drugi ne vidijo. Rada berem knjige in članke o državah in jezikih, ker imam zelo rada potovanja in spoznavanje tujih kultur.

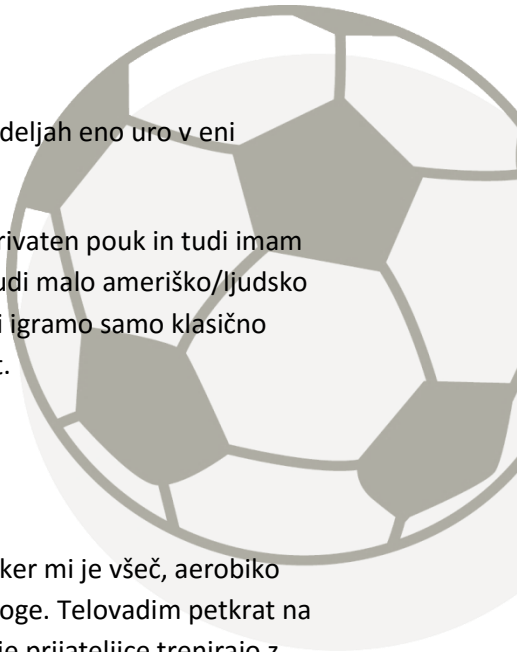

Adriana Laura Fon

Rad igram tenis v mojem prostem času. Igram tenis enkrat na teden ob nedeljah eno uro v eni skupini. Rad igram tenis, ker je zabaven šport.

Rad igram tudi violino v svojem prostem času. Imam enkrat na teden en privaten pouk in tudi imam orkester enkrat na teden. Rad igram klasično glasbo, ampak lahko igram tudi malo ameriško/ljudsko glasbo. V našem orkestru imamo violino, violo, violončelo in kontrabas. Mi igramo samo klasično glasbo v našem orkestru. Rad igram violino, ker je izziv igrati ta instrument.

Daniel Križ

Moje ime je Naja. Jaz treniram aerobično gimnastiko. Hodim na aerobiko, ker mi je všeč, aerobiko treniram že 4 leta. Ko nisem v šoli, sem v telovadnici ali delam domače naloge. Telovadim petkrat na teden in treniram tudi mlajše otroke, ena od teh je moja sestra. Tudi moje prijateljice trenirajo z menoj. Če tekmuješ, moraš imeti rjave pajkice, bele nogavice, bele čevlje, ker so lahki, obleko in spete lase.

Naja Becker

Jaz sem Luka Andjelković in rad igram tenis ali košarko. Moji hobi so igranje igrice na računalniku in risanje. V prostem času rad spim ali gledam televizijo in YouTube. Med vikendom ne grem nikamor in gledam YouTube ali spim cel dan. Po šoli igram športe kot košarko ali nogomet.

Luka Andjelković

Ime mi je Jan. Sem 16 let star in sem iz Nemčije. Živim v majhnem mestu blizu Düsseldorfa. Moj hobi je jahanje. Jaham že 6 let. Konj se imenuje Theo. Po šoli se peljem s kolesom. Med vikendom grem s prijatelji v kino ali obiščemo jahalni turnir v bližini. Zato mi je bil všeč izlet v Lipico.

Jan Pavšek

Moj hobi je igranje kitare. Rad igram akustično in tudi električno. Hodil sem v glasbeno šolo. Najraje poslušam in igram rock ali metal. Imel sem bend, ampak zelo kratek čas.

Mateja Auguštin

Ime mi je Ajla in moj hobi je fotografija. Rada fotografiram naravo in nova mesta, ki jih obiskujem. Zaradi tega rada potujem v nove države in obiskujem nova mesta. Od narave mi je najbolj všeč fotografirati cvetje, pokrajine, živali ipd. Zaradi tega mojega hobija so mi moji starši kupili profesionalni fotoaparatus, da bi lahko boljše slikala to, kar imam jaz rada. Rada fotografiram, ker ko sem naredila sliko in je ta zelo lepa, sem zadovoljna. Ko mi je ena slika zelo všeč, jo objavim na nekaterem družbenem omrežju, da bi jo lahko videli tudi moji prijatelji.

Ajla Begović

Ime mi je Frances Skulj, sem iz Kanade in stara sem 14 let. Moji hobiji so zelo zabavni. Igram odbojko, kitaro in klavir in tudi treniram skakanje na trampolinah. Šola je zelo težka in nimam veliko prostega časa. Vendar rada berem knjige in se pogovarjam s svojimi prijateljicami. Tudi vsak vikend grem v večje kraje s svojimi starši in urim francoščino in slovenščino.

Frances Skulj

Rad igram košarko in tenis. Prvi je skupinski šport, drugi pa individualni šport. V prostem času rad grem na kavo s prijatelji in tipkam na računalnik. Če sem utrujen po šoli, grem spat.

Nicola Nastev

LEKTORICA HELENA ŠTER

Eva Magdalena Angeree, Vedran Češarek, Janko Gerdol, Federico Guglielmotti, Julia Lercher, Camilla Medves, Nina Ratajc, Nicolo Sibau, Aleksej Strohmeier Presicek, Emilija Šurlan

5. SKUPINA

generacija 2016

VSE NAŠE DOMAČE ŽIVALI

Doma imam mačko kot domačo žival, pravzaprav mačka, ki mu je ime Franc. On še je majhen. Imam ga le tri tedne. Franc je že član naše družine.

Malo težav še ima, ko leze po drevesih, ampak mislim, da se bo izboljšal.

Ob lepem vremenu je Franc vsakič v naravi, ker se ne potepa po vasi. In čez noč spi v dnevni sobi. Zjutraj, ko vstanem, približno ob osmih, mu dam zajtrk, potem ga spustim ven in če imam čas, se igram z njim. Ob 12. ali 13. uri dobi spet mačjo hrano. In zvečer, ko ga prinesem nazaj v dnevno sobo, mu spet dam hrano.

Dober lastnik si mora vzeti čas za živali in mora za njih skrbeti. Starost lastnika ali lastnice ni omejena, ker moraš dobro premisliti, če se odločaš za eno žival. In če si na počitnicah ali nisi doma, moraš dobiti zastopnika, ki skrbi zanjo. Ne bi imela psa, ker potrebuješ še več časa in ga moraš vedno peljati na sprehod. Muco pa kar ven spustiš.

Pes je bolj zvest in nič ne dela zanimivega, mačka pa ne uboga in dela več akrobatike. In to je tudi zelo lušno.

Jaz še nisem o tem razmišljala, katera žival bi bila, ampak mislim, da bi bila žival, ki je svobodna, kot na primer ptica.

Jennifer Ibovnik

Imam enega zajca. Imenuje se Filip. To je majhna bela žival, moškega spola, ki ni neurejena, čista je in zvesta. Ima rdeče oči, je albino.

Zjutraj, ko se zbudim, ga nahranim in mu zamenjam posteljo. Greva ven in se igra z žogico, korenčkom ali kakšno igračo. Ko se vrneva, ga pustim, da spi, in potem ko je večer, tudi greva na sprehod. Ko je večer, ga nahranim in mu dam sladico.

Dober lastnik je v enem stavku tisti, ki skrbi za svojo žival. To pa pomeni, da ga ne pozabi nahraniti, voditi ven, se igrati z njim. Ljubljenček ali žival, ki je lastnik, mora imeti vse, kar potrebuje za življenje.

Ne bi imela kače, hrčka, ribice, želve ipd.

Če bi bila žival, bi bila mačka, zato ker je zvesta, hitra, sladka, majhna, tolpa žival.

Emilija Šurlan

Doma imam eno žival: psa, ki ji je ime Fluffy, je skoraj tri tedne stara. Fluffy je zelo ljubezniva in tudi zelo razvajena. Ampak še zmeraj najboljši pes na svetu. Zjutraj pred šolo grem na kratek sprehod s Fluffy. Ko pridem spet domov, pogledam, če ima vodo in hrano. In dobi brikete in vodo ali tudi piščanca. Zvečer grem spet na sprehod z njo in ko pridem domov, leživa v moji sobi.

Dober lastnik mora biti skrben in zabaven človek. Kupovati mora dobro hrano za domače živali. Naše živali morajo imeti tudi dovolj gibanja in seveda živali moramo imeti radi.

Jaz bi imel vse živali. Bil bi medved ali volk, ker se mi zdijo, kot da obvladajo divji svet. Bolj bi živele v mrzlih krajih.

Aleksej Strohmeier Presicek

Doma imam dve živali: dve mački, Pimpa in Quickin. Pimpa je stara devet let, je zelo debela, je oranžna in bela, rada je in spi. Ne gre rada na sprehod, rada spi na kavču in se igra zelo malo.

Quickin je star 3 leta, je suh, črn rad teče, rad se igra.

Doma ne bi imela veвериčke, race, želve, ker morajo biti v naravi, ne pa v hiši.

Če bi bila žival, bi bila sova. Ker je zelo pametna, tiha, lepa in dobra.

Margherita Pavia

Imam eno domačo žival. To je pes, ki se imenuje Sansone. Star je šest let. Rodil se je 20. aprila 2010. Zelo je zvest naši družini. Je zelo pameten in ljubezniv. Ga imamo zelo radi.

Jaz ga peljem dvakrat na dan na sprehod. Enkrat zjutraj ob sedmih in enkrat zvečer. Zelo sem vesela in se zabavam. Dober lastnik živali bi moral skrbeti za svojo žival in ne bi smel tepsti živali.

Ne bi imela kače, ker mi niso všeč in bi lahko zbežala.

Rada bi bila en volk, ker je zelo pogumen in živi v naravi.

Camilla Medves

Moje ovce nimajo imena, ker jih je preveč. Ampak eno ovco imamo, ki se imenuje Juli, moja prva ovca. Zdaj je ona stara že več kot 10 let. Izgleda zelo lušno in je zelo mehka. Dlaka je bela in glava je belo-črna. Samo mi imamo več ovc in ne izgledajo isto.

Zjutraj, preden grem na avtobus, moram pogledati v hlev, če je vse v redu. Če so vstale in če so lačne, morajo ven. Moj oče potem naredi ograjo, da jih lahko ven pustimo.

Moje ovce včasih delajo probleme, če nimajo nič za jesti. Potem začnejo kričati in to ni dobro. Moje majhne ovce se zelo rade igrajo. Včasih so tudi bolne in moram skrbeti za njih.

Julia Lercher

Moj volk se imenuje Adolf, ne vem niti jaz, zakaj sem ga imenoval tako. Volk kot žival mi je všeč, odkar imam tri leta. Tako ko sem imel rojstni dan za sedem let, moj tata je prinesel volka domov. Niti jaz ne vem, kje ga je dobil. Danes Adolf ima petnajst let.

Adolf kot volk mi je zelo všeč, zelo je lačen, torej vsak dan mora loviti jelena. Adolf zelo je hiter in močan in to so mi najljubše stvari pri Adolfu. Adolf je zelo energičen, torej vsak dan od šestih do sedmih zjutraj gre in niti jaz ne vem, kam gre. Končno se vrne ob sedmih. Adolf je zelo hiter. Enkrat je naredil sto metrov v treh sekundah. Ampak Adolf ni moja edina domača žival. Imam tudi enega psa, ki se imenuje Johnny in ima štirinajst let manj kot Adolf. Onadva se nista nikoli razjezila, sta velika prijatelja. Kot jaz in Adolf.

Nicolo Sibau

Imam ptiča Daća in ribe, ki nimajo imena. Daćo je star 4 leta, a za ribe ne vem, ker jih imam veliko. Imam jih 10. Jaz hranim ribe, ampak Daća ne, ker ne grize. Ne smemo udariti živali. Človek, ki bi imel žival, mora imeti rad živali in jih spoštovati. Ker neki ljudje mislijo, da so živali igračke! Jaz bi bila ptič, ker lahko leti s krili.

Nina Ratajc

MOJ NAJLJUBŠI SLOVENSKI KRAJ

Najljubši slovenski kraj ... seveda je severozahod. Ko boš tja, prišel boš in videl, zakaj je Slovenija majhna na zemljevidu sveta, ampak z največjim srcem. Tam imaš vse, kar želiš. Vse je tradicionalno. Velike in široke zelene gore, tradicionalne hiše, tradicionalna hrana. Tudi šport ima tukaj tradicijo. Planica, smučarski skoki, letalnica, tudi majhne skakalnice, Prevc ... Vse je fantastično ... Vse je čisto in tiho. Ptič poje, kitara igra, z eno besedo, Slovenija, ti si čarobna. Planica, Kranjska Gora, Triglav ... Mogoče Slovenija ni bogata dežela, ampak vse regije so lepe in je dežela, ki jo moraš obiskovati večkrat. **SLOVE**nija, rad te imam.

Vedran Češarek

Moj najljubši slovenski kraj je Kranjska Gora, ker velikokrat grem v Larix (bazen) in velikokrat grem jest slovensko hrano. Zelo mi je všeč smučanje v Kranjski Gori. Je enkrat na leto tekma za slalom in veleslalom. V Kranjski Gori živi moja učiteljica za slovenščino.

Janko Gerdol

KAKO JE NASTALA ŠMARNÁ GORA?

Dolgo časa nazaj, kjer danes stoji Šmarna gora, je bila velika ravnina, ki je bila last velikana Hrusta.

Velikan Hrust je kmetom kradel živino, kmetičam in kmetom teptal polja. Kmet, ki mu je bilo ime Janez, je hotel ubiti velikana Hrusta.

Vzel je sabljo in se odpravil na pot.

Vedel je, da ga bo pred velikanovo votlino čakal pes. Na to se je pripravil, zato je v vreči imel enega zajca za psa. Spustil ga je ven in pes je stekel za zajčkom.

Od jeze je velikan Hrust močno pihal in je Janeza nazaj čez Savo odneslo. Potem je začel spet metati skale, zvečer je potem reko prestopil in je začel delati goro.

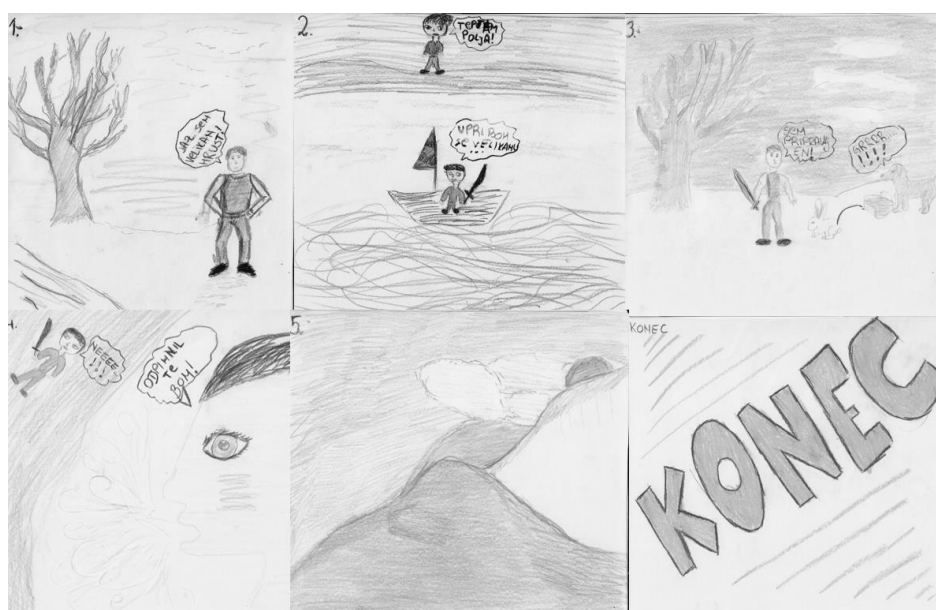
Ko je nastala gora, je velikan Hrust stopil na vrhova; Šmarna gora in Grmada.

Aleksej Strohmeier Presicek, Jennifer Ibovnik, Julija Lerdos, Vedran Češarek

Velikan Hrust živi v votlini s svojim psom. Hrust je kradel živino. Kmet Janez se je odločil, da se bo velikanu uprl. Janez je šel z ladjo in sabljo in je šel k velikanu. Janez je prišel pred velikanovo votlino. Čakal ga je velikanov pes. Janez spusti zajca in pes steče proč. Velikan se ujezi in Janez zbeži proti Savi. Hvala njemu sta nastali dve gori.

Margherita Pavia, Nina Ratajc, Janko Gerdol

Bil je en velikan Hrust, ki je imel svojo lastno ravnino. Hrust je teptal polja ljudem, ampak se je en kmet odločil, da se bo zoperstavil Hrustu in je šel s čolnom čez reko Savo. Ko je prišel pred votlino, je ven stopil ogromen pes, ampak je Janez na to bil pripravljen. Imel je zajca v vreči in ga je spustil, da bi pes tekel za njim. Ko je Janez prišel, Hrust je bil jezen in grd. Pihnil je in Janez se je vrnil preko Save. Nato je velikan čez Savo začel metati še skale. Tukaj sta nastali dve gori – Šmarna gora in Grmada.

Emilija Šurlan, Camilla Medves, Nicolo Sibau

LEKTORICA IRINA LEŠNIK

Viktor Ančevski, Gabriele Cecconi, Andrej Kavčič, Filip Komar, Aleš Koprivnikar, Pavel Malovrh, Luka Mavrič, David Mijatović, Mikela Osterc, Marija Pristaš, Marie Valerie Rustia, Gabrijel Silvero Krajnik, Andrej Stefani

6. SKUPINA

generacija 2016

MOJE SANJE

Poklic zdravnik/zdravnica mi je všeč, tudi moja mama je zdravnica. Ko bom odrasla, mislim, da bom tudi jaz študirala medicino, tako da lahko pomagam ljudem, ki so bolni. Ko si dober zdravnik, moraš biti pameten, ambiciozen, olikan, radodaren, pogumen in natančen. In moraš zdraviti, svetovati, pregledavati in poslušati. Zelo rada pomagam. In ko bom odrasla, hočem študirati na Nizozemskem, saj zdravnik lahko dela in živi vseh vse. Mogoče tudi grem v Afriko, tam bom pomagala ljudem, ki nimajo denarja in so bolni. Če hočem postati zdravnica, bom morala dolgo študirati in tega nočem. Bomo videli, kaj bom postala.

Marie Valerie Rustia

Jaz hočem biti inženir, ker je inženir moj stric in mi pove vse, kaj naredi in so stvari zelo kreativne. Na tem delu moraš veliko znati in biti pameten, zato ker imaš veliko računov in tudi moraš veliko risati za te račune. Tudi moraš veliko potovati, zato moraš biti olikan, ker poznaš ljudi drugačnih kultur, ki drugače razmišljajo. To, da hočem veliko potovati, je ambiciozno, ampak če nimaš sanj, jih tudi ne moreš izpolniti.

Filip Komar

Pogosto razmišljam o tem, kaj bom po poklicu. Slišim veliko nasvetov, ki mi zelo pomagajo, ampak je tudi treba imeti svoje mnenje. Rada bi delala kot psihologinja. To delo mi se zdi zanimivo. Rada imam komunikacijo z ljudmi, ki je pomembna v tem delu. Vem, da je to delo naporno, ampak mislim, da vsi morajo delati to, kar imajo radi, edino tako bodo srečni v življenju. Rada poslušam ljudi in dajem nasvete. Tudi sem prilagodljiva in organizirana. Zato mislim, da je to pravo delo zame.

Marija Pristaš

Jaz bi hotel biti industrijski inženir, ker so mi všeč predmeti, ki jih ima ta študij, zato sem se že vpisal na univerzo v Buenos Aires, ki jo bom že začel, kadar se vrnem iz Slovenije. Tudi mi je všeč ta poklic, ker v Argentini ni veliko inženirjev in ta poklic je zelo važen, da bi lahko izboljšal našo državo. Da bi lahko postal inženir, moram biti odgovoren, kreativen in imeti ambicije, da bi dosegel ta poklic. Hočem biti industrijski inženir, ker ta poklic je zelo važen in ni veliko inženirjev in to mi je všeč.

Gabrijel Silvero Krajnik

Jaz želim biti zdravnik. Zdaj obiskujem Gimnazijo v Skopju in potem naslednje leto bi rad študiral v Sloveniji. Želim biti zdravnik, ker oni pomagajo ljudem. Da boš bil zdravnik, moraš biti inteligen, ambiciozen in imeti dobro znanje medicine.

Andrej Stefani

Odkar sem bil otrok, mi je bil všeč šport. Različni športi kakor nogomet, košarka, rugby, rokomet, odbojka itd. Zato sem hotel biti zelo zraven športov, sem hotel biti športni novinar. Zmeraj sem mislil, kako težko, ampak zanimivo bi bilo moje delo, morajo poznati vse igralce in vse statistike. Za mene vse tole bi mi bilo lahko in zabavno, zato hočem biti športni novinar. Ta kariera mi je všeč, zato ker uživam, ko sprašujem različne ljudi in spoznam njihova mnenja. S to kariero lahko napreduješ na različnih področjih kot na primer na radiu, televiziji, časopisu. Športni novinar mora biti na različnih igriščih od različnih športov in ekip. Mora komentirati igre, zato mora poznati veliko športov, njihova pravila itd. Jaz hočem biti dober novinar, tako da en dan imam svoj program ali kanal.

Andrej Kavčič

Jaz bi rad postal elektromehanični inženir, ker že od mladega hodim v očetovo tovarno. Rad bi postal inženir, ker oni so kreativni s svojim delom, radi pomagajo arhitektom z njihovimi izračuni in podobno. Občudujem inženirja zaradi svoje ambicije in odgovornosti. Danes še študiram na tehnični šoli, ampak bi pozneje študiral za inženirja. V tem poklicu se veliko računa, riše, vodi gradijo stavbe in tako dalje. Tudi bi rad postal inženir, ker za različne probleme ga lahko vprašaš in on skoraj zmeraj ti zna odgovoriti.

Pavel Malovrh

Zelo rad imam šport. Treniral sem nogomet 4 leta. Naučil sem se zelo dobro igrati. Če bi hotel biti nogometaš, najprej bi moral biti pogumen, velik, bi moral imeti atletsko telo, hitrost, bi moral imeti kondicijo. Nogomet je zelo lep šport, če bi uspel igrati za kateri dobri klub, bom imel veliko plačo. Seveda, če bom igral dobro.

Viktor Ančevski

Rada bi študirala kineziologijo, ker se mi zdi zanimiva in sem že od majhnega rada pomagala in delala masaže moji stari mami in staršem. Tudi sem izbrala ta poklic zato, ker lahko pomagaš vsem ljudem: starim, mladim, otrokom itd. Rada bi se specializirala za kineziologijo, ker pomaga osebam s parkinsonom, mišično distrofijo. Upam, da bom lahko izpolnila moje sanje.

Mikela Osterc

Jaz sem se odločil, da bom bil inženir, zato ker mi je zelo všeč in tudi zato ker oni so zelo odgovorni. Vsi moji bratranci so inženirji in jaz hočem biti kakor oni in tudi moj star oče je inženir. Kdor to dela, mora biti: odgovoren, inteligen, ambiciozen, kreativen, pameten. Tudi mora znati delati v ekipi in tudi mora imeti komunikacijske spretnosti in vodstvene sposobnosti. Inženirstvo je uporaba znanstvenih ekonomskih, socialnih in praktičnih znanj.

Luka Mavrič

Rad bi delal kot košarkaš. Košarko treniram 10 let in mi je zelo všeč. Želim si igrati v NBA in v reprezentanci. Želim biti košarkaš, ker oni imajo veliko denarja. Pot do uspeha je zelo težka in polna žrtvovanja. Košarkaš mora biti pogumen, velik. Mora imeti atletske telo, tudi mora biti hiter.

David Mijatović

Inženir industrijskega oblikovanja združuje kombinacijo projektiranja, umetnosti in znanosti, s tem pa namerava izboljšati estetiko, ergonomijo in uporabnost izdelka, lahko pa tudi njegovo prodajo in proizvodnjo. Vloga inženirja industrijskega oblikovanja je ta, da pripravi in tudi izvrši določene rešitve za probleme oblike izdelkov, uporabnosti, fizikalne ergonomije, marketinga in prodaje. Industrijsko oblikovanje je strokovna služba za ustvarjanje in razvoj specifikacij, ki optimizirajo funkcijo, vrednost, videz za uporabnika kot za proizvajalca. Jaz hočem študirati tako inženirstvo, zato ker mi je zelo všeč oblikovanje in tudi misliti, kako se lahko optimizirajo reči.

Aleš Koprivnikar

Za poklic sem izbral turističnega vodnika, ker so mi všeč jeziki, znam italijanščino, slovenščino, nemščino, angleščino in ruščino. V moji šoli se učimo, kako se moramo predstaviti, pri geografiji se učimo turistične pomembne kraje na svetu. Jaz bi hotel znati dosti jezikov, ker tudi moji starši poznajo dosti jezikov in so vedno potovali po svetu in so se tudi srečali na Costa Criciere. Jaz tudi bi hotel potovati po svetu, poznati nove jezike, kulture in vere. Že od majhnega so mi bili všeč jeziki in z mamom skušam govoriti v portugalsščini, pa je zelo težka. Jaz upam, da bom potoval, pa to še ne vem, ker imam še veliko časa in moji načrti se lahko spremenijo (pa jaz upam, da ne).

Gabriele Cecconi

KAJ JE ZA VAS SREČA?

Zame sreča je stanje popolne zadovoljitve in odsotnost vsakršne želje.

Moj dan, v katerem sem bil zares srečen, je bil, ko se je rodil moj bratranec Tomaž. Ko smo nazaj prihajali s počitnic z družino, so nas poklicali in nam povedali. To prekrasno presenečenje. Moja teta je bila v bolnici že pripravljeno za rojenje. Ko smo izvedeli tisto novico, smo direktno šli v bolnico obiskat jo. Čakali smo pol ure v sobi, dokler doktor nam je rekel, da je vse dobro in da lahko gremo pogledat Tomaž.

Aleš Koprivnikar

Zame je sreča zdravje, ker ko si zdrav, si sposoben za službo. Zame je sreča v majhni stvari, malenkostih. Moj najsrečnejši dan je bil, ko smo šli na Bled, zato ker sem šel prvič. Zares, Bled je bil tako lep, jaz sem bil presrečen. Bilo mi je zelo všeč. Tam sem jedel zrezek, imam rad to. Potem pa smo se kopali v Blejskem jezeru. Ampak voda je bila zelo mrzla.

Andrej Stefani

Zame je sreča vse tisto, kar mi dela dobro. Srečni dan v mojem življenju je bil, ko sem jaz z mojo družino potoval v Brazilijo. Ni bil točno samo en dan, ampak so bile majhne počitnice.

Zmeraj mi bo ostalo v mislih tisti bazen v hotelu, kjer smo se vsak dan teh počitnic kopali. Tudi se spomnim na tiste trenutke, ko sem z mojim bratom igrala žogo.

Te kratke počitnice so bile srečne, ker sem jih lahko užival z mojo družino.

Pavel Malovrh

Sreča ... Zame sreča ni, ko bi imel preveliko denarja. Sreča je, da si zdrav, da imaš prijatelje in starše. Danes imaš denar, jutri pa ne boš imel, zato ne moreš biti srečen, če boš imel denar.

En dan sem bil zelo srečen, ker sem dobil pet iz matematike, sem dobil novo punco in sem dobil na lotu. Tale dan je bil moj najsrečnejši dan v mojem življenju.

Viktor Ančevski

Sreča je tisto, kar ti imaš, ko si zaljubljen ali ko narediš nekaj dobrega.

Dan v življenju, ko sem bil zares srečen, je bil ta drugi dan, ko sem bil v Mendози z mladci in mladenkami. Smo dobili rafting na reki in to je bila čudovita izkušnja, ker sem se naučil, kako voziti čoln in kako ohraniti nadzorstvo nad njim. Spomnim se, da sem se na tem izletu, čeprav ni bil dolg, zelo zabaval. Padel sem, udaril sem se in pil vodo, pa vendar sem se dobro imel in užival vse tiste trenutke. Spominjam se tudi, da smo šli v Evko, ki je zračni gozd, v katerem so bile igre, ki so imele različne težavnostne stopnje, izmed katerih sem dosegel tri. In to je bilo za mene najlepši in najsrečnejši dan v mojem življenju.

Luka Mavrič

Za mene je sreča zdravje. Ko sem zdrav, sem tudi srečen in ne potrebujem denar. Ko sem dobil na lotu, sem bil zares srečen. Potem sem ves denar zapravil in potem nisem bil srečen. Tudi prijatelji so sreča za mene. Za svoj rojstni dan sem vsakič zelo srečen. Lani sem jedel pečenega konja za rojstni dan. Pečeni konji so za mene tudi sreča. Včeraj sem bil srečen, ker me je punca zapustila, srečen sem, ker je bila dolgočasna. Danes sem srečen, ker berem domačo nalogo. Pravzaprav sem vsak dan srečen.

David Mijatović

Moj najbolj srečen dan je bil, ko sem potovala na Dunaj lansko leto za mojih šestnajst let. Zelo je bilo lepo.

Obiskali smo tudi mojo teto, ki živi na Floridi, in sprehajale smo se v Miami. Ko smo bile v Disney, sem čutila, kot če bi bila en otrok. Vse pesmi in zgodbe, ker se od majhna pela in gledala, so bile pred moje oči. Rada bi videla, da ko bom bila mamica, bi moji otročki tudi gledali Disney filme in potovali skupaj.

Mikela Osterc

Zame sreča ni nič. Mi naredimo stvari, ko jih moramo naredit.ocene v šoli, če se učiš, dobiš pozitivno, če pa se ne učiš, sigurno šibko oceno. Ko dobiš 10, je zaradi tega, ker si se učil, in če pa dobiš 4 ali 5, je, ker se nisi učil in so ocene take, ker si se toliko učil. Jaz nisem imel srečnega dne, ker vse je šlo po mešanem vrstnem redu stvari in dogodkov.

Gabriele Cecconi

Za mene sreča so družina in prijatelji. En dan, ko sem bila res srečna, je bilo, ko se je rodil brat. Bila sem majhna, ampak se spomnim, kako je bilo lepo in on je bil tako majhen, nikoli nisem videla česa tako majhnega. On mi je dal tudi roko.

Tudi poroka mojih staršev je bil en res lep dan, je prišla skoraj cela družina, smo se imeli zelo lepo. Jaz sem dala prstane, vsi so me gledali.

Za mene tudi prijatelji so sreča. Z mojim prijateljem sem že veliko delala. Smo bili skupaj na počitnicah, smo bili v kinu, smo se veliko kopali, smo skupaj kuhali in jedli. S prijatelji lahko se hecam ali tudi lahko govorim. Letos sem šla na novo šolo in sem spoznala veliko ljudi, na začetku. Sem bila sramežljiva, ampak potem sem jih bolje spoznala in smo prijatelji. Skupaj se imamo vedno lepo. Za mene sreča ni denar, hiše, avto, ampak stvari in ljudje, ki jih ne moreš kupiti.

Marie Valerie Rustia

Za mene en srečen dan je bil, ko sem spoznal moje prijatelje od srednješolskega tečaja. Prvo sem spoznal nekatere, ko sem šel na potovanje kolonije Cordoba, to je bilo eno potovanje, ki je trajalo 15 dni in smo naredili drugačne igre. Ta potovanje je bilo samo za mlade do 12 let. Na tem potovanju sem spoznal veliko ljudi, ampak najvažnejši so bili prijatelji, ki sem z njimi pet let šel na tečaj in zdaj smo z njimi tukaj v Sloveniji.

Filip Komar

Težko se je odločiti za najsrečnejši dan v življenju. Bilo jih je veliko.

Zame je vsak dan srečen, ampak če bi moral izbrati enega, bi to bil dan, ko sem bila s svojo družino na morju. To leto mi je ostalo v spominu zato, ker smo se imeli zelo lepo. Srečen dan ne more biti nekaj velikega, ampak dan, izpolnjen z ljubeznijo in majhnimi stvarmi, ki bo ostal v spominu.

Marija Pristaš

Za mene sreča je vse tisto, ki za tebe se zgodi in je dobro in se te stvari veseliš.

Dan, kjer sem imel zares srečo, je bil tisti dan, ko sem spoznal moje prve prijatelje. Morda se ne spomnim, kako je bil tisti dan, ampak zdaj vem, da sem v tistem dnevu imel srečo, ker sem spoznal svoje dobre prijatelje, ki jih še zdaj imam, in tisto tudi že imenuje sreča. Zato je bil zame tisti dan najbolj srečen, ker za tisti dan zdaj sem srečen vsak dan, ker še imam moje prijatelje.

Gabrijel Silvero Krajnik

En dan sem hodil sam po cesti. Hodil sem z mislijo, da nič se ne bo zgodilo, ampak takrat se mi je zdelo, da sem nekaj videl na tleh, zato sem naredil štiri korake nazaj in sem našel 200 pesov (11 evrov), ki so bili na tleh. Nobena oseba ni hodila po tisti cesti v tistem času, zato sem se odločil, da bom ostal z denarjem.

Z denarjem sem šel kupit različne stvari, na primer sladoled, čokolado in hamburger v McDonald's. Zabaval sem se in sem dobro jedel. Ko sem prišel domov, moja družina ni mogla verjeti, mislili so, da sem lagal. Ampak jaz sem vedel, da se je to zgodilo in da je moj najbolj srečen dan.

Andrej Kavčič

LEKTORICI TJAŠA ALIČ, IRENA JEROVŠEK VOGRINC

Leah Katharina Breschan, Stefano Coren, Fanika Coren, Nola Cvetković, Katja Fekonja, Mojca Gerdol, Peter Tull, Milenka Urbančič, Matej Urbančič, Maxi Vazquez Klemen

7. SKUPINA

generacija 2016

JAZ, MOJA DRŽAVA IN SLOVENŠČINA

Imenujem se Stefano Coren in sem star 14 let. Živim v Petjagu, v Benečiji. Petjag je majhna vasica, ki je zelo lepa. Moj oče se imenuje Miha, moja mama Susanna in moja sestra Fanika. Imam enega psa, ki se imenuje Ciko. Zelo je povezan z našo muco, Muci. V prostem času igram nogomet, šah, harmoniko in pozimi grem smučat s svojo družino. Prihodnje leto bom obiskoval naravoslovni licej v Gorici skupaj s svojim prijateljem Petrom, ki bo mogoče šel v klasični licej. Zelo sem vesel! Začel sem s slovenščino že od rojstva, saj v moji družini smo vedno govorili italijanski in slovenski jezik. Ko sem bil star tri leta, sem začel obiskovati dvojezični vrtec, kjer sem se spoprijateljil z različnimi prijatelji, s katerimi sem še zdaj v dobrih stikih. Ko sem končal vrtec, sem se vpisal na osnovno dvojezično šolo v Špetru, kjer sem se začel dobro učiti slovenski jezik. Po petih letih osnovne šole sem tri leta obiskoval nižjo dvojezično šolo, kjer smo se veliko naučili tudi o slovenski književnosti. Zdaj, ko sem končal moj prehod na dvojezični šoli, sem se vpisal na naravoslovni licej v Gorico. Veliko novega sem se naučil v teh letih in veliko sem se naučil o slovenski književnosti.

Stefano Coren

Ime mi je Fanika Coren. Stara sem 16 let in živim v Petjagu. Imam enega brata, Stefana. On ima 14 let. Moja mama se imenuje Susi, moj oče Miha. Imam enega psa, Čika, in mačko Muci. Se imata zelo rada, tudi če se zdi čudno.

Znam igrati čelo in klavir. Ukvarjala sem se s kotalkanjem, ampak po desetih letih sem to pustila zaradi šole, in s smučanjem. Moj brat, moj oče in jaz gremo vsi skupaj vsako leto pozimi smučat. Doma včasih govorim s svojim očetom po slovensko. Hodila sem v dvojezično šolo v Špetru, kjer sem se učila slovenščino. Ponosna sem na to, da ko je bila moja mama mlada, se je hotela učiti slovenščino. V tistih časih so bile šole samo v italijanščini in ljudje niso mogli govoriti po slovensko. Danes je zame slovenščina zelo pomemben jezik, ker je na primer zame učenje ruskega in nemškega jezika lažje.

Fanika Coren

Ime mi je Nola, pišem se Cvetković. Stara sem 17 let. Prihajam iz Srbije, iz Niša. Hodim v Gimnazijo Svetozar Marković v Nišu. V moji družini smo očka – Marjan, mamica – Vera, mlajša sestra – Tara in jaz. Tara je mlajša od mene 6 let. Ukvarjam se z atletiko in z baletom. Rada rišem, berem knjige, poslušam glasbo in gledam filme. Moj najljubši film je Constantine. Všeč mi je kolesarjenje, druženje s prijatelji, plesanje in potovanje. Želim obiskovati čim več mest. Rada imam živali, ampak nimam domače živali.

Kot sem rekla, prihajam iz Srbije, iz Niša. Niš je tretje največje mesto v Srbiji. Glavno mesto Srbije je Beograd. Ona meji na vzhodu na Makedonijo, na jugu na Bosno in Hercegovino in Hrvaško na zahodu. Najlepši kraji so gore in ravnice. Najbolj znana gora je Kopaonik. Skozi Srbijo teče Donava, ampak najdaljša reka je Morava. Srbija nima zelo lepih prizorov kot Slovenija, ampak priporočam obisk. Moj dedek je bil vojak in je dobil službo na Ptuju. Tam sta rojeni moja mamica in teta. Živeli sta tu 15 let. Slovenščino se učiva sestra in jaz, zato ker nama je všeč, da pozna mama mamičino domovino. Jaz se rada učim slovenščino in rada grem na poletne šole, kjer dopolnim svoje znanje slovenskega jezika in spoznam nove prijatelje. Na MPŠ-ju sem drugič in upam, da bom prišla še kdaj.

Nola Cvetković

Jaz sem Mojca, živim v Italiji, v Trbižu. Trbiž je na severu Italije in je blizu slovenske in avstrijske meje. Obiskujem italijansko šolo v Cienoni blizu Vidma, ampak z očetom govorim po slovensko, ker je obiskoval slovenske šole v Trstu. Žal ne znam dobro govoriti slovensko, zato sem prišla že drugič na Mladinsko poletno šolo v Ljubljano. Na osnovni šoli sem imela tudi pouk slovenskega jezika dvakrat

na teden, ampak sem se naučila le osnovne stvari. S tečajem slovenščine sem nadaljevala že nekaj let, ampak zdaj nimam več dovolj časa za študij slovenščine.

Italija je južna država Evrope. Njeno glavno mesto je Rim, ki je bilo pomembno v zgodovini. Italija ima morje in gore. Italijani radi hodijo smučat v Dolomite in Alpe, radi pa tudi hodijo na morje. V Zabnicah (Trbiž) govorimo tudi slovensko in maše so tudi v slovenščini. Žal pa se slovensko pogovarjajo le starejši ljudje.

Poleti hodim v Slovenijo na treninge na Jesenice ali na Bled, ker je moja trenerka Slovenka. V Sloveniji sem že obiskala toplice v Čatežu, Bled, Jesenice, Ljubljano, Kranjsko Goro, Celje, Radence, Piran in Koper. V Slovenijo gremo tudi po bencin, ker stane manj kot v Italiji. Upam, da bom na Mladinski poletni šoli izboljšala svojo slovenščino.

Mojca Gerdol

Ime mi je Milenka Urbančič. Stara sem 17 let in živim v Argentini. Imam dva brata in eno sestro. Moji stari starši po očetu so se rodili v Sloveniji. Stara mama po mamini strani pa se je rodila v nemškem taborišču in dedek v Severni Ameriki. Prišli so v Argentino zaradi druge svetovne vojne.

Že od majhnega so me učili doma in v sobotni šoli slovenskega jezika in slovenske tradicije. Po slovenski šoli smo imeli različne dejavnosti (nogomet, kotalkanje, ročna dela itd.) Tudi v slovenski šoli so nas naučili peti in igrati. Vsako leto smo nastopali v Son Junškem domu z igro, ki smo jo pripravili z učiteljico. Naučili so nas tudi krščanskega življenja. Vsako nedeljo smo šli k slovenski maši in peli Marijine pesmi.

Vesela sem, da so me moji starši naučili in vpisali na slovensko šolo. Danes obiskujem Mladinsko poletno šolo in se lahko pogovarjam z ljudmi brez težav. Rada bi naučila svoje otroke slovenskega jezika tako, da ohranjamo naše korenine. Rada imam slovensko tradicijo, npr. plesati polko, kuhati potico, pobarvati pirhe.

Čutim se v isti meri Argentinka in Slovenka. Argentina je zelo lepa država in rada živim v njej.

Milenka Urbančič

Ime mi je Katja Fekonja, moj ata mi je povedal, da naš priimek se izgovarja Fékonja. Stara sem sedemnajst let in rojena sem bila v Buenos Airesu, v Argentini. Tako kot moji starši.

Moji starši so šli iz Slovenije do Argentine in se naselili tam v slovensko skupnost, ki se je tam tudi naselila zaradi druge svetovne vojne.

Imam dva brata, enega mlajšega in enega starejšega, in eno sestro, ki je najstarejša. Ko sem bila majhna, sta moja starša delala zjutraj in ker sem jaz imela vrtec samo ob sobotah, zaradi slovenske sobotne šole, naju je moja mama z mojim mlajšim bratom vozila k naši babici, kjer sva še spala. Naša stara mama nama je pela slovenske pesmi in govorila z nama slovensko.

Ko sem hodila v osnovno šolo (slovensko), sem nastopala v različnih igrah, sem pela, plesala in se dosti zabavala. V srednji šoli je bila stvar bolj resna, nastopali smo in peli stare slovenske pesmi.

Slovenska skupnost ima veliko dejavnosti, športne, pevske, veselice, praznovanja in seveda dosti polke in dosti plesanja, pa dosti slovenskih jedi, ki so zelo dobre.

Najlepše v Sloveniji so čistost, urejenost in narava, ki v Buenos Airesu so, ampak v manjši meri. Veliko več je ljudi v Argentini, zato ko hodiš po cesti, je tipično, da najdeš dosti ljudi, to je v Buenos Airesu.

Tri leta nazaj sem spoznala, da mi je angleščina zelo všeč in slovenščina mi je dala možnost, da sem angleščino hitreje razumela, zato sem hvaležna slovenskemu jeziku.

Katja Fekonja

Jaz sem Matej Urbančič, imam 17 let in imam dve sestri in brata. Všeč mi je nogomet, glasba, igrati kitaro in plavanje. Imam še oba stara očeta, ampak stari starši so bili rojeni v Sloveniji. Iz Slovenije so odšli zaradi druge svetovne vojne. Po končani vojni so prišli v Argentino. Prvi jezik, ki sem se ga naučil, je slovenski jezik, naučil sem se ga doma, s starši.

Živim v Argentini, državi, ki letos praznuje 200 let osamosvojitve. V Argentini rad živim, ker imamo slovensko skupnost. V tej skupnosti se zabavam, se učim, sodelujem v različnih organizacijah itd. Lani je bil izvoljen nov predsednik, ki že vodi po pravi poti našo Argentino. Argentina je tudi poznana država zaradi dobrih igralcev nogometa, kot so Lionel Messi, Gonzalo Higuain in Javier Mascherano. Slovenija je lepa država, ki ima veliko lepe narave, na primer gozdove in hribe. Slovenščina je zelo težek jezik zaradi sklonov, sklanjatev in zaradi dvojine.

Matej Urbančič

Moje ime je Leah, stara sem 13 let in živim v Avstriji, v Celovcu. Govorim slovenščino že od vrtca naprej, ampak vedno samo v šoli, ker moji starši ne znajo slovensko, edina, s katero se lahko pogovarjam, je moja sestra. Moja sestra se imenuje Lisa, stara je 27 let in živi v Nemčiji.

Naša hiša je v Golovici, v Celovcu. Imamo velik vrt z bazenom. Moji starši se imenujejo Andrea in Andreas, stari so 52 in 56 let. Naš pes se imenuje Enzo in je star tri leta. Rada se učim slovenščino, samo ne znam sklonov, tudi če jih stokrat preberem, pri pogovarjanju se kljub temu ne spomnim. Avstrijo imam precej rada, je zelo zelena, edino, česar ne maram, je to, da je Dunaj edino veliko mesto v Avstriji.

V prostem času se veliko ukvarjam s svojim psom Enzom. Rada igram košarko, treniram trikrat na teden v dekliškem moštvu, pri klubu Koš. Igram tudi klavir, ampak nisem najboljša in zaradi tega to ni moja najljubša dejavnost v prostem času.

Leah Katharina Breschan

Jaz se imenujem Peter. Živim z materjo, atijem in dvema bratoma v Sarženti. Ta vas spada v majhno občino Špeter. Špeter nima več kot 1000 prebivalcev in skupna občina je sestavljena iz 2500 oseb. Vsekakor mi smo pod Videmsko pokrajino, v Italiji. Zamejci, ki živijo v Nadiških dolinah, imenujejo kraj Benečija. Na žalost asimilacija zdaj je že občutna in očitna ter zelo opazna. Samo stari ljudje govorijo še slovensko narečje in le kakšen mlad.

Moja brata sta Mitja in Samo. Starejši je Mitja, 17, mlajši od mene je Samo, saj ima le 11 let. Jaz sem se rodil 25. februarja 2002, torej imam 14 let, v Palmanovi. Jaz imam pogano kuščarja, ki prihaja iz Avstralije. Imenuje se Thor. Ta je luškan, čeprav je malo velik, skoraj 45 cm.

Italija je ogromna država. Vsebuje vse naravne značilnosti, ki bi jih država hotela imeti: morje in plaže, velika jezera, gorstva, pomembna umetniška mesta ... v katerih so se ohranile najpopularnejše oblike kulture in običaji.

V Benečiji so se ohranili neki običaji. Vsi so povezani s slovensko kulturo. Veliko besed prihaja celo iz nemščine, nekatere pa iz italijanščine. Beneško narečje skupaj s slovenščino je moj materni jezik. Moj oče prihaja iz Trsta, a ko je bil mlad, je bil v Sloveniji in torej se čuti Slovenec. Vsekakor so bile vse moje šole dvojezične. Drugo leto bom nadaljeval šolanje v slovenščini, v klasičnem liceju v Gorici.

Peter Tull

Jaz se imenujem Maxi Vasquez in živim v Buenos Airesu, v Argentini. Mojo družino sestavljajo z mojimi starši moja sestra, moj brat in jaz. Moji najljubši športi so odbojka, kolesarstvo in nogomet. Imam tudi mačka, ki se imenuje Freddy. Argentina je res zanimiva zaradi svojih lepot in kulture. Argentinska kultura ima posebne jedi, na primer: asado, empanadas itd. Ima tudi različne plesne, kot so tango, milonga, cheez revz itd. Kar se tiče športa, so v Argentini dobre ekipe nogometa, odbojke, košarke itd. V odbojki izstopa Facundo Conte, ki je najboljši igralec Argentine. To leto v Argentini končujemo zadnji letnik srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka, v Buenos Airesu, ob sobotah popoldne. Torej to leto smo tu na Mladinski poletni šoli. Do sedaj me je najbolj presenetilo v Sloveniji to, da je prelepa narava in čistost. Slovenski jezik je težek zaradi sklonov, sklanjatev in zaradi dvojine.

Maxi Vazquez Klemen

MISELNI NAPOJ PRED TESTOM

Sestavine:	Vitamin C, knjige, pero, list, magični prah.
Postopek priprave:	Vodo, liste, vitamine, pero, knjige, magični prah zmešamo v posodo.
Doziranje:	2 litra vsako jutro.
Učinek:	Postaneš bolj pameten.
Stranski učinek:	Postaneš neumen.

Stefano Coren, Matej Urbančič

Sestavine:	6 sklonov, slovar, zaimki, domača naloga, novi možgani, končan test.
Postopek priprave:	Prvo vzamemo nove možgane in mešamo s skloni in zaimki. Potem pečemo končan test in namažemo domače naloge. Zlivamo prvo v drugo in sipamo slovar prek. Dobili smo torto.

Doziranje: En košček vsako jutro.

Učinek: Vse znaš.

Stranski učinek: Sivi lasje.

Nola Cvetković, Maxi Vazquez Klemen

Sestavine:	Študiranje, delanje naloge, poslušanje učiteljice, vprašati, kadar dvomiš.
------------	--

Postopek priprave: Bodi na stolu, skoncentriraj se, bodi tiho, dosti beri, ponovi.

Doziranje: Vsak dan dvakrat, enkrat zjutraj, v šoli pa dvakrat, popoldne doma.

Učinek: Dosti boš znal, ti bo šlo dobro na testu.

Stranski učinek: Ne boš imel časa za prijatelje.

Mojca Gerdol, Katja Fekonja

KOKTAJL PRIJATELJSTVA

Sestavine:	En las tvojega prijatelja, kri netopirja, kamelina slina, slonov zob.
Postopek priprave:	Ob polnoči ob polni luni na pokopališču zmešaj vse sestavine.
Doziranje:	Trikrat na mesec.
Učinek:	Imaš najboljšega prijatelja.
Stranski učinek:	Zaljubljenost prijatelja.

Leah Katharina Breschan, Milenka Urbančič

Sestavine:	sladkor, magični prah, nesquik, mleko, jagode in razno sadje
Postopek priprave:	Zmešamo vse skupaj.
Doziranje:	Kozarec 500 ml.
Učinek:	Postaneš zelo sproščen.
Stranski učinek:	Postaneš odvisen.

Fanika Coren, Peter Tull

LEKTORICA KATJA KRALJ

Clara Aquilar Beltram, Emma Callagaris, Katharina Carli, Lucrezia Comar, Jonathan Faidiga, Leonardo Emir Gölel, Federico Guglielmotti, Filip Juren, Stina Jurkota Rebrović, Irene Lopreiato, Alexia Muiesan, Marija Kristina Urbančič

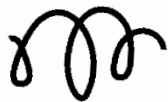

8. SKUPINA

generacija 2016

POLETNIK 35

NE PREDSTAVLJAM SI ŽIVLJENJA BREZ ...

... elektrike

Ne predstavljam si življenja brez elektrike. Samo pomislite, kakšna groza! Od jutra do večera naše življenje poteka med številnimi elektronskimi rečmi. Da se zjutraj pravočasno zbudimo, potrebujemo budilko, ki je nastavljena v našem mobilniku in ta je napolnjen z elektriko. In za zajtrk ne bi mogli piti svežega mleka, saj ne bi imeli dragocenega hladilnika. Tako bi tudi morali pozabiti na meso, jajca in kar vso hrano, ki jo spravimo vanj.

Ampak pomislimo že zunaj naših hiš, industrija ne bi mogla proizvajati ničesar. Skoraj vsi stroji, ki delajo, ne bi več delali. Tako, nič ne bi bilo ustvarjeno in mi nič ne bi imeli v trgovinah. Kaj bi jedli?

Ne morem niti pomisliti, kako bi preživela zvečer, če ne bi mogla prižgati luči, kako bi našla svojo pot iz sobe do stranišča sredi mojega nereda? Tudi ne bi mogla imeti interneta, saj računalniki ne bi delali in današnja globalizacija ne bi bila mogoča. Vse, kar poznamo, bi bilo drugačno ali sploh ne bi obstajalo.

Mislím, da bi bile naše navade podobne navadam v davnih časih, ko so se ljudje vozili v kočijah in so sveče razsvetlile sobe zvečer. Res, čudno je pomisliti ...

Clara Eva Aguilar

... prijatelj

Življenje je predolgo, da bi živeli sami, da bi ga preživeli brez prijateljev.

Prijatelji so kakor bratje in sestre, ki si jih izberemo za družbo. Oni vplivajo na naš pogled na svet, ker so drugačni od nas, imajo Menim, da brez veselja ne bi prišli do sem. Mislím, da po svetu potrebujemo še več veselja in ljudi, ki se res smejejo.

Najlepše osebe pa so tiste, ki ti polepšajo dan z nasmehom.

drugo mišljenje in včasih nam lahko pomagajo razumeti svet z drugačnimi očmi.

Prijateljstvo ni vedno odlično, ker se prijatelji lahko skregajo zaradi drugačnih misli. Ampak če so res naši prijatelji, moramo skrbeti zanje in oni za nas tudi. Če je pravo prijateljstvo, ga moramo ohraniti, ker živeti brez nekoga, ki nas posluša, nam svetuje in nas spremlja, kadar imamo težave in kadar smo veseli, je res nemogoče. In dobiti nekoga, s katerim bi lahko delili vse, je ena luč, eno darilo, nekaj čudovitega za vsakega človeka. Z njim preživimo nepozabne trenutke, ki se nam bodo vtisnili v naš spomin.

Tudi so prijatelji, ki ne bodo ostali celo naše življenje zaradi različnih vzrokov, ampak nam bodo pomagali zrasti in biti pripravljeni za prihodnost, zato je biti z njimi (z nekom, ki te posluša, ti pomaga) važno in potrebno za vse (tudi za živali).

Marija Kristina Urbančič

... veselja

Brez veselja ne bi imeli možnost videti najlepše nasmeha. Veselje je eno izmed osnovnih prirojenih pozitivnih čustev, ki ga doživljamo, kadar se nam izpolni pomembna želja, ali ko dosežemo nek cilj.

Veselje je torej nekaj univerzalnega. Toda vsakdo uživa veselje na drugačen način. Nekdo je vesel ob športu in športnih dosežkih, nekdo drug pa vesel zaradi dela, vesel ob rojstvu otroka.

Nasmeh je znak veselja oziroma sreče. Čeprav sreča ni zadosten razlog za smejanje in nasmeh ni nujno znak sreče. Lahko se smejemo vedno, nimamo pravil, ki nam bi to prepovedali. Če imamo usta, polna smejanja, in videti smo veseli, ni rečeno, da to, kar vidimo, je res veselje.

Večkrat to delajo tisti, ki želijo skriti žalost.

Mislím, da smo mi vsi to vsaj enkrat počeli. Na primer, ko so nam podarili nekaj čisto groznega, mi smo se zahvalili z nasmehom.

Irene Lopreiato

... telefona

Nove generacije se razvijajo s pomočjo električnih naprav, še posebno s prenosnimi

telefoni, ki se tudi razvijajo. Imamo jih veliko, z gumbi ali brez, tanki ali debelejši, črni ali beli itd.

Osebno imam telefon le nekaj let, ampak nekatere moje sošolke so ga uporabljale že prva leta osnovne šole.

Vsako leto, ki mine, opažam, da postajajo vedno pomembnejši dejavniki našega življenja. Uporabljajo ga zelo majhni otroci, tudi če jim ne koristi, saj nimajo še obveznosti, za katere bi ga potrebovali.

Te dni smo bili na izletu na Bledu in moja prijateljica je pustila telefon na avtobusu. Ko se je tega zavedla, je začela zijati in teči po domu, ker je hotela spet svoj telefon.

Naslednji dan so ji zagotovili, da ga bo v soboto spet dobila. Ko je prejela novico, se ji je polepšal dan. V soboto so ji ga dali asistenti in zelo vesela je začela skakati po Lipici. Razumela sem, da je zanjo telefon zelo pomemben.

Osebno ga ne uporabljam prav veliko, včasih več, včasih manj. Ampak je zelo važen, ker ko ga nimam, imam občutek, da mi manjka kaj. Telefoni so komunikacijsko sredstvo s celim svetom, od Pekinga do Londona, od Kopenhagna do Rima.

Pošiljamo si sms-e, lahko se kličemo, pošiljamo slike, imamo google maps, ki nam služi, če se zgubimo po mestu.

Katharina Carli

ČE BI BIL/A ...

Če bi se jaz lahko odločal, kdo bi bil, bi bil jaz. Nočem biti ena slavna oseba, ker ljudje ne vejo, če je ta oseba taka, kako je, ali če ta oseba laže in ni tako, kakor hoče, da jo mi vidimo. Zgodi se lahko tudi, da so te slavne osebe zelo žalostne ali problematične, ampak mi jih vidimo, kot da bi bile perfektne in brez problemov. Zaradi tega jaz nočem biti slavna oseba. Nočem niti biti ena oseba, ki je živela v preteklosti, saj že vemo, kakšno je njeno življenje in zaradi tega bi bilo nesmiselno živeti tako.

Kakšen smisel je narediti nekaj, če že veš, kako bo to šlo?

Nočem niti biti ena bogata oseba ali ena oseba, ki je že naredila vse težke stvari, saj jaz hočem narediti stvari posamezno, brez preveč pomoči. Razmišljal sem še in sem se odločil, da jaz hočem postati oseba, ki hočem biti – to je povedala moja najljubša pevka Lana del Rey. Jaz imam svoje načrte, sanje itd., zakaj bi jaz hotel biti ena druga oseba, če nisem še dobro začel živeti svojega življenja? Verjamem, da jaz lahko postanem dobra, močna, vesela oseba in prav nič ne zavidam slavnim osebam.

Federico Guglielmotti

Če bi bila princesa, bi verjetno po cele dneve bila v gradu in grajskem vrtu, včasih bi šla v neke druge gradove in se učila vseh dolžnosti, ki bi jih princesa morala delati.

Odkar sem bila majhna, sem hotela biti princesa, ker sem mislila, da se one cel dan samo igrajo, v svojih velikih roza oblekah, polnih bleščic, s kronami na glavah. Ko sem pa odrasla, sem na žalost izvedela, da to ni tako in da morajo delati dosti več kot to. Ampak tudi če ni tako, kot sem si v otroštvu predstavljala, vseeno bi bilo lepo biti princesa. Samo zaradi tega naslova, princesa. Počutila bi se elegantno in kraljevsko, kot da bi mi bili vsi podrejeni.

In v zaključku, to je vse, kar bi hotela povedati o temi, kaj bi bilo, če bi bila, v tem sestavku, princesa.

Stina Jurkota Rebrovič

Če bi bila genij, bi izumila poseben svet. Nobeden ne bi sodil oseb zaradi njihovega značaja, če jih ne bi poznal in nobeden ne bi bil ljubosumen, a vsak bi bil zadovoljen za tisto, kar bi bil in bi imel. Svet, v katerem denar ne daje sreče in kjer imajo vsi iste možnosti. Svet, kjer bitje velja več kot videz in kjer so osebe ocenjene za tisto, kar resnično so. Izumila bi svet, v katerem ne obstajajo vojne, različnosti in revščina. Svet, kjer imajo vsi iste pravice in dolžnosti. Svet, v katerem osebe pomagajo druga drugi, kadar so v težavah in potrebujejo pomoč. Svet, kjer imajo vsi prijatelje, ker so eno najboljših zdravil.

POLETNI SPOMINI

Zelo rada se spominjam dvotedenskega tečaja na mladinski poletni šoli prejšnje leto.

Že odkar sem se vpisala na ta tečaj, sem bila prepričana, da se bom zelo zabavala in spoznala nove prijatelje iz različnih držav. Pred odhodom sem bila precej vznemirjena, ker še nikoli nisem obiskala take vrste tečaja in nisem poznala še nobenega.

Ko sem končno prišla v Ljubljano, točneje v dijaški dom Bežigrad, sem srečala svojo sošolko Julijo in sva ugotovili, da je bilo veliko naših znancev. Spoznala sem asistente, ki so nas spremljali med tema dvema tednoma. Spala sem z Laro Oberdank, o njej sem izvedela, da živi v Trstu kot jaz. Z njo sem še vedno v stiku in sva postali dobri prijateljici. Po urniku smo v jutranjih urah imeli tečaj slovenščine, ki je bil zelo koristen, predvsem pri rabi sklonov. V popoldanskih urah smo imeli razne dejavnosti, od obiska pivovarne Union do izleta v piranske soline in potem na morje. Osebno mi je bil izlet na Bled najbolj všeč, saj smo s prijatelji plavali čez jezero do otoka. Lanska MPŠ mi je bila zelo všeč, tako všeč, da bi že takrat ostala dva tedna, kar pa mi je uspelo letos.

Lucrezia Comar

Imeti veliko prijateljev je koristno za naše fizično in psihično zdravje, pomagajo nam premagovati bolečino. Svet, v katerem ni nič določeno, a je vse možno. Svet, kjer, če nekdo nekaj zagreši, ima vedno eno drugo možnost. Svet, v katerem nobeden ni jezen in vedno spoštuje vse. Svet, v katerem nobeden nima za norca nobenega, in izumila bi svet, v katerem drugega veselje je največje in najboljše zdravilo.

Emma Calligaris

Najlepši spomini so poletni, ker ni pouka in se zabavaš s prijatelji na morju. Ko sem bil majhen, sem pogosto zahajal na morje z družino. Tam sem spoznal prijatelje, s katerimi sem se igral in se imel zelo lepo. Minilo je kar nekaj let, a se moja ljubezen do morja ni zelo spremenila. Še danes si dopisujem s tem prijateljem in se srečujeva v mestu. Neko poletje sem šel z družino na počitnice v Slovenijo, točneje v Zreče. Pravzaprav nima veliko skupnega z morjem, ampak je en lep spomin in predvsem, ker so tam krasne terme. Sicer pa imam od tega izleta tudi še kar neprijeten spomin, saj sem se tam prvič srečal z omaricami, ki so tipične za vse terme v Sloveniji. Namreč se mi je ključavnica zagostila in to z vso mojo opremo notri. Po dobri uri čakanja mi je končno priskočil na pomoč zaposleni term in po še dodatni uri smo omarico končno uspeli odpreti. Do sedaj sem imel lepe spomine in upam, da jih bom sedaj imel še naprej.

Jonathan Faidiga

Spominjam se MPŠ-ja zelo dobro. Ko sem prvi dan prišel v dom Bežigrad, sem bil zelo prestrašen in nisem vedel, kako se obnašati. Na začetku sem poznal samo svojega brata, Gabrietata Cecconija, Jakoba Perica in Erika Fabrisa. Že prvi dan so nas vsi poznali kot »Italijane«, ker smo bil zelo hrupni.

Italijanov ni bilo veliko. Večinoma so bile deklice. Drugi dan sem izvedel, da so me dali v 8. skupino. Tukaj smo bili samo Italijani.

Večkrat smo čas preživljali tako, da smo igrali nogomet oz. košarko. Po prvem tednu smo dobili eno novo sošolko iz Bosne. Program je bil zelo podoben letošnjemu. Zelo dobro smo se ujeli z Argentinci, lansko leto smo jih imeli za norca, ker jih je Čile premagal v finalu južnoameriškega prvenstva v nogometu. Šolo smo vsi končali z odličnimi ocenami. Zadnji večer smo se zabavali na partiju v jedilnici.

Upamo, da bo tudi letošnji parti zelo lep.

Filip Juren

Najlepši poletni spomini, ki jih imam, so od prejšnjega leta. Potovala sem veliko. Bila sem v Lizboni, Rimu, Ptuj, Ljubljani in na Hrvaškem. V Lizbono sem šla z družino in tam smo ostali deset dni. Ogledali smo si veliko stvari, toda najlepše je bilo mesto Belém. Tam smo jedli tipične sladice pasteis v prvi slaščičarni mesta, obiskovali smo samostan dos Jéronimos, videli smo pomemben spomenik in ogledali smo si Torre di Belém. Nato sem si ogledala tudi mesto Rim.

Sama sem potovala devet ur z vlakom. Potovala sem do Rima, da bi videla prijateljico, ki sem jo spoznala pred tremi leti na nekem potovanju. Prespala sem pri njej doma za pet dni. Spremljala me je po mestu. To potovanje mi je bilo zelo všeč, počutila sem se zelo

samostojno. Najlepši je bil tretji dan, ker je bil Claudijin rojstni dan in smo šli na Trg del Popolo. Iz Rima sem potovala na Ptuj.

Z družino Zalet sem odpotovala na odbojgarske priprave. Bilo je zelo naporno, toda vseeno zabavno. Prenočevali smo v hotelu blizu term in ko nismo trenirale, smo lahko kupile vstopnico in se tam kopale. Trenirale smo dve uri zjutraj in dve uri popoldne.

V Ljubljano pa sem prišla prvič na Mladinsko poletno šolo 2015. Prejšnje leto sem spoznala veliko novih prijateljev in preživela dva zelo lepa tedna. Smo se imeli zelo lepo, saj smo veliko potovali po Sloveniji, imeli smo čudovite izkušnje, na primer na hribu Krvavec v adrenalinskem parku. Tam je bilo nekoliko težko, kajti bilo je veliko težkih vaj. S poletno šolo smo šli tudi na Bled, takrat je bilo zame prvič. Jezero se je zdelo krasno in zanimivo. Voda je bila topla in zelene barve. Plavala sem do otoka, ko sem prišla na otok, je bilo čudovito.

Ko sem odpotovala na Hrvaško, v Pulo, sem tam preživela nekaj tednov v mojem stanovanju blizu morja. Kupili smo ga pred tremi leti in tam se imam zelo lepo, ker se vsak dan kopam v morju in se sončim. Nato se je moje poletno potovanje končalo in tako sem odpotovala domov in preživela konec poletja z mojimi prijatelji in družino v Trstu.

Alexia Muiesan

ZDRAV DUH V ZDRAVEM TELESU

Tako so pravili Rimljani v starem Rimu, mens sana in corpore sano. Zdrav duh, oziroma oseba, ki se samim seboj čuti dobro, in zdravo telo, oziroma oseba, ki živi zdravo in smiselno življenje. Zame je ta stavek zelo pameten, ker kdorkoli se ukvarja s športom in trenira možgane, bo živel zdravo življenje.

Šport je zelo pomemben za naš organizem, predvsem ker tako porabimo veliko hranilnih snovi, ampak tudi zaradi psihološkega občutka, ki se ti prikaže po intenzivni fizični aktivnosti. Šport deluje tudi na naše obnašanje in na ravnanje naših možganov. Če treniraš kakšen šport, boš zelo verjetno boljše razmišljal in bolje se učil. Znanje je tudi zelo pomembno: radovednost, učenje je ključ našega veselja. Pogosto vidim ljudi, ki ne trenirajo nobenega športa in ki se ukvarjajo samo s šolo. Zame bi bilo to skoraj nemogoče. Moram se ukvarjati z enim športom.

Ukvarjati se z enim športom, učiti se in porabiti svoj čas za druge hobije je sinonim miru in veselja osebe.

Leonardo Emir Gölel

RECEPTI ZA NEPOZABNO MPŠ

Sestavine:

- *veliko veselja*
- *dosti prijateljev*
- *zabavna družba*
- *spoznavanje (dosti ljudi)*
- *veliko smešnic*
- *mnogo igre*

Postopek:

Moramo uporabljati veliko veselja za preživeti čim boljše 12 dni. Spoznamo dosti prijateljev in potrebujemo zabavno družbo. S spoznavanjem dosti ljudi imamo možnost, da smo skupaj z njimi in si pripovedujemo veliko smešnic in seveda vsi skupaj smejemo. Najvažnejša pa je igra, ker smo vsi združeni.

Irene Lopreiato, Emma Calligaris

Sestavine:

- *veselje*
- *125 ljudi*
- *7 prijateljev*
- *11 sošolcev*
- *lepo vreme*
- *veliko prostega časa*
- *dobra hrana*
- *dobre cimre*
- *skupine*
- *čokolada*

Postopek:

125 ljudi pomešamo v veselje, odvezamemo si 7 prijateljev in jih posladkamo s čokolado. Razdelimo jih v 11 skupin, po 12 sošolcev. Pomešamo jih z veliko prostega časa, lepim vremenom in dobro hrano. Posujemo jih z dobrimi cimrami. Rezultat je nepozabna MPŠ!

Katharina Carli, Lucrezia Comar, Alexia Muiesan

Sestavine:

- *en lonec, ena vilica, ena hiša*
 - *50 kg testenin*
 - *10 kg pesta*
 - *1 kozarec soli*
 - *200 stolov*
 - *200 prijateljev*
 - *200 l vode*
 - *1 nogometno žogo*
- In VELIKO LJUBEZNI.*
Pa telefon in denar.

Postopek:

Ogromen lonec napolnimo z vodo in ga pristavimo na ogenj. Ko voda zavre, dodamo sol in vržemo testenine. Medtem vzamemo posodo s pestom. Ko so testenine pripravljene, jih zložimo v posodo in mešamo. Nato pokličemo prijatelje, ki so zunaj igrali nogomet. Potem se zavedamo, da so testenine za nič in pokličemo italijansko picerijo.

Nato se vsi usedemo in pojemo pico z veliko ljubeznijo.

Leonardo Emir Gölel, Jonathan Faidiga

Sestavine:

- *skodelica za meritev*
- *3 skodelice veselja*
- *1 kavna žlička žalosti*
- *10 asistentov*
- *1 jušna žlička strogosti*
- *novi prijatelji*
- *4 skodelice novih avantur*
- *5 skodelic zabavnih iger*
- *1 slovenska slovnica*
- *1 skodelica Ljubljane*

Postopek:

Najprej zmešamo vse tekoče sestavine (Ljubljana, veselje, žalost, strogost, zabavne igre in nove avanture). To damo v lonec in ko zavre, dodamo slovnico in asistente. Odstavimo, da se ohladi, in dokler vse ostale sestavine gnetemo, po potrebi dodajamo pesek iz Argentine, dokler se ne zgosti. Nato to damo v dve pečici, na 180 °C 10 minut. Pustimo, da se ohladi, in ko je ohlajeno, namažemo s prej narejeno kremo, dodamo drugi biskvit, a ostalo kremo namažemo na vrh. Po želji dekoriramo z nasmehi in mavricami.

Stina Jurkota Rebrovič, Federico Guglielmotti

LEKTORICA TINA JUGOVIĆ

Aleksandra Bergant, Zofija Cordoba Papež, Aldana Čeč, Luka Ferreira Javoršek, Tomaž Kokalj, Tomaž Marolt, Marija Pavla Mehle, Andrej Mokorel, Marija Cecilia Pavšer, Lucijana Petkovšek, Aguštin Rovan, Marjana Štrfiček, Milena Zupanc

9. SKUPINA

generacija 2016

ENCIKLOPEDIJA SLOVENIJE MALO DRUGAČE

Ob 25. rojstnem dnevu Slovenije je čas, da zopet napišemo Enciklopedijo Slovenije in predstavimo simbole slovenstva.

LEGENDA O TRIGLAVU

Triglav je znan kot najvišja slovenska gora. A zgodba o njegovem zanimivem imenu pa ni vsem znana. Legenda pravi, da je pred tisočimi leti na Gorenjskem živel zmaj. In ta velikanski zmaj je imel to posebnost, da je imel tri glave. Strašil je ljudi, zažigal vasi, kradel zlato in otroke, zato vaščani niso mogli živeti v miru. Noben se ni upal bojevati proti zmaju. Dokler se ni prikazal mladi fant s klobukom, ki je rekel, da on ve, kako premagati zmaja. Kekec mu je bilo ime. V eni roki nosi sonce in on je svoje žarke in čarovnijo uporabil proti zmaju.

In zmaj se je spremenil v kamen, zato ima Triglav obliko teh treh glav. Skozi stoletja so na njem rastle planike, živali so naredile svoj dom in več ljudi je prehodilo to goro. A legenda tudi pravi nekaj grozovitega. Pravi, da če Rast 45 iz Argentine ne pride do vrha, se bo Kekčev čar prenehal in se bo zmaj zbudil.

Marjana Štrfiček

ČEBELARSTVO

Nekega dne je starček hodil po Bledu, ko je našel eno majhno čebelico, ki je bila na tleh, ranjena je bila. Starček si ji je ogledal, jo zagrabil in nesel v svojo hišo. Dal ji je hrano in jo pozdravil.

Čebelica je bila zelo hvaležna, ker je bila čisto kot nova čebelica, njena krila so bila ozdravljena in zelo vesela je bila. Zahvalila se je in mu rekla, da če bi potreboval kakšno pomoč, naj jo samo pokliče in bo tam zanj. Starček ji je rekel, da ne potrebuje pomoči, ničesar, samo eno stvar. Hotel bi poskusiti med. Čebelica mu je odgovorila zelo prijazno in mu takoj prinesla med, da bi ga poskusil. Tako sta čebela in starček postala dobra prijatelja in sta skupaj pridelovala med. Čebelica je postala zelo znana in važna za Slovenijo.

Luci Petkovšek

SLOVENSKA ZASTAVA IN GRB

Slovenska zastava je bela, modra in rdeča, tako kot ruska zastava. Zbrali so enake barve zastave, ker so mislili, da enih od teh največjih držav na svetu mora imeti enako kot slovenska zastava, ki je ena najmanjših držav. Bela barva predstavlja slovenske ljudi. Modra barva predstavlja reke in morja, rdeča barva pa hribe in okolico Slovenije. Francija tudi ima enake barve kot Slovenija in Rusija na zastavi, samo da z različno razporeditvijo. Slovenci niso hoteli imeti take zastave kot Francija, ker so zbrali Rusijo zaradi svoje velikosti.

Grb je pa zelo enostaven in zanimiv. Je tudi bel, moder in rdeč. Na vrhu ima tri zvezde. Te zvezde pomenijo, koliko pokalov si želi Slovenija v nogometu, ki jih bo težko dosegla. Spodaj je Triglav bele barve. Pod Triglavom imamo reke in tudi belo črto. Na koncu je pa vse pobarvano z modro barvo, ki pomeni, da je noč, in dokler slovenska nogometna ekipa ne bo osvojila pokala, se ne bo nikoli posvetil dan v svetlo modri barvi.

Tomaž Kokalj

BLED

Pred tisoč leti, ko je zemlja bila drugačna, kontinenti različni in še niso obstajali ljudje, je padel na zemljo en komet.

Ta komet je povzročil veliko luknjo sredi gozda, ki se je napolnila z vodo. Bila je kilometre in kilometre globoka: tako je nastalo jezero. A v sredini jezera je ostal košček zemlje, znan kakor otok.

Kmalu je bilo Blejsko jezero polno živali, ki so tam živele, grozne živali, kakor npr. velike morske kače, povodni zmaji in drugi.

Leta in leta so minila, zemlja se je spremenila, a Blejsko jezero je ostalo enako, samo evolucija je povzročila, da so tiste velike morske živali zdaj velike ribe, ki živijo v jezeru in, če dobro opazuješ, jih morda lahko vidiš. Rekli so, da je bilo jezero tako globoko, da je skoraj prišlo do sredine zemlje, kjer je dosti svetlobe, zato če plavaš na sredino jezera in gledaš pod vodo, lahko vidiš, da so žarki svetlobe, ki se svetijo, ki pridejo iz globine jezera.

Zato si samo pogumni ljudje upajo plavati do Blejskega otoka in iti mimo tega jezera, polnega zgodovine, kjer so leta nazaj živele grozljive živali.

Sofi Cordoba

SLOVENC

Slovenci so zelo posebni. Radi se veselijo toliko časa kot lahko in bi radi vsak dan nekaj praznovali. Vsi bi radi bili povabljeni na slovensko veselico. To ne pomeni, da niso delavni, oni sami pravijo, da so kot čebele, narodni simbol, marljivi in skromni.

Slovenci so tudi zelo točni, to govori zelo dobro o njihovi kulturi in učenosti. Točnost Slovencev tudi kaže spoštovanje do drugega, to slovensko navado bi morali vsi prevzeti.

Slovenci radi počnejo zelo različne stvari, kakor smučati, sončiti se, peti in posebno gostiti nekoga, da bi se skupaj zabavali.

V majhnih mestih ali vaseh so tudi zelo prijazni. Znani so po svetu zaradi dobre volje, ki jo prinašajo vsem. Vsi ljudje, ki pridejo v Slovenijo, bi radi prišli nazaj k njim.

To je zanimivo o Slovencih: so po vsem svetu in vsi prinašajo dobro voljo in smeh, kamorkoli oni gredo.

Aldi Čeč

POTICA

Potica je tipična slovenska sladica. Potica se zavija. Imamo različne okuse potice – orehovo, čokoladno, lahko ima rozine ali marmelado.

Prva oseba, ki je naredila potico, je bila Francka. Leta 1959, ko ni imela kaj dati možu za posladek, je naredila testo in dala notri nadev in rozine. Tako je Francka dala recept sosedu, da bi lahko še ona to sladico naredila.

Tako je bilo, da je prišel ta recept do najboljšega kuharja Slovenije in tega je povedal celemu svetu. Potico pripravimo ob posebnih priložnostih, za božič in veliko noč.

Dekleta se ne smejo poročiti, če ne znajo peči potice, zato zadnja leta nimamo toliko mladoporočencev. Babice ali mame že učijo hčerke ali vnukinje peči potico, preden dekleta dopolni 10 let, tako da bi že lahko malo pomagale v kuhinji za najvažnejša katoliška praznika.

Najboljša je orehova potica.

Mile Zupanc

PANJSKE KONČNICE

Čebelarstvo je ena najstarejših tradicionalnih obrti v Sloveniji, z njo pa je povezana ljudska ustvarjalnost – panjske končnice. Poslikave lesenih deščic na čebeljih panjih so čebelarji pritrdili na svoje panje, da bi svoje panje ločili med seboj in od tujih. Končnice so slikali preprosti in po večini samouki slikarji, znanih pa je več kot 600 različnih motivov.

Naša skupina je zapisala, kaj je spodbudilo slikarje, da so ustvarili tiste najbolj znane motive: lisica, ki brije lovca; hudič babi brusi jezik; živali gredo lovcu na pogreb; mož se vrača pijan iz gostilne.

Hudič babi brusi jezik, ker gospa zelo grdo govori o vseh ljudeh in še tudi ne spoštuje sovjega moža in svojih sinov. Je stara, zlobna in tudi grda gospa, ki nikogar nima rada. Tudi ni verna, heca se o Jezusovi smrti. Bil je 24. decembra v pripravi na sveti večer. Njen mož je šel k maši s svojim sinom. Ta stara gospa ni hotela, ker ne veruje v vse tisto, kar je od Boga. Ko se je enkrat končala maša, je mož prišel domov in je hotel praznovati sveti večer. Stara gospa ni naredila nič, niti kosila in je šla spat. Ko je še bila ura dvanajst, se je zbudila v peklu in je bila zelo huda. Nič ni razumela. Videla je dva hudiča, ki sta bila zelo grda in visoka, da se je takoj ustrašila. Onadva sta jo udarila in sta ji brusila jezik, poleg nje zaspala. Drug dan je bil božič in se je zbudila. Nikdar več ni govorila grdo o drugih ljudeh.

Andrej Mokorel

Mojca je imela gostilno in je sama v njej delala. Vsak dan je odprla vrata vsem, ki so po službi šli, da bi se malo spočili in podružili s prijateljem.

Nekoč pa je prišel v gostilno tudi jezen mož. Tudi on je prišel iz službe in bil je slabe volje, ker je bil kregan. Začel je piti in je ves čas prosil, še in še.

Mojca ga je opazovala od začetka, ampak mislila je, da se bo kmalu vrnil domov. Kar naenkrat je zaspal na mizi. Pustili so ga, da bi malo tam počival. Ampak bila je že pozna ura in skoraj vsi so se že vračali domov. Mojca ga je zbudila, ker je bila že zaprta gostilna. Mož je bil ves jezen, ker je hotel še naprej spati.

Mojca ga je ob koncu prijela za lase in napodila ven.

Ceci Pavšer

Kot vsako soboto zvečer je Marko hotel iti na žur. Njegova žena Eva pa ga ni pustila. Bila je zelo ljubosumna na svojega moža in je večkrat zvedela, da so v njihovi vasi vse punce hodile za Markom. Kot ni imel druge možnosti, se je zlagal. Vzel je vso svojo plačo in odšel je v gostilno. Ta gostilna je bila blizu njene hiše. Tam so ga vsi njegovi prijatelji pričakovali. Brez misli, da bo moral ob uri biti doma, da Eva ne bo užaljena, saj je Marko napil. Ob štirih zjutraj se je ta pokazala v gostilni. Svojega moža je vlekla za lase in ga peljala domov. Naslednji dan Eve že ni bilo doma. Marko pa je ostal žalosten in ni vedel, kje bi lahko našel svojo ženo. Ampak se mu ni zdelo tako hudo. Minil je skoraj en mesec, pa se je naš dragi Marko še enkrat oženil.

Maru Mehle

Bilo je pozno, približno ob devetih, ko se je Janez odločil, da bi šel v neko gostilno v mestu, kjer bi pil malo alkohola in pozabil težave, ki jih že dolgo časa vleče s seboj. Imel je veliko težav s svojo ženo: živela sta v isti hiši, ampak sta komaj govorila med seboj. To se je začelo pred meseci zaradi ekonomskih razlogov.

Vzel je denar, bundo in se odpravil v tišini v gostilno. Ko je prišel, se je usedel za prazno mizo in prosil najmočnejšo pijačo. Pol ure pozneje je dosegel svoj cilj in nič ga ni zanimalo. Začel je kričati naglas in vsi so ga čudno gledali. Lastnik gostilne je želel, da bi poklical sorodnika, da bi ga šel iskat. Tako je bilo. Prišla je njegova žena in ga za lase potegnila ven iz gostilne, jezna. Grdo se je končalo in sta se končno ločila.

Ale Bergant

Živali gredo k lovcu na pogreb, zato ker one so se slabo počutile, ker ljudje niso dobro govorili o njih, niso bili tako dobri prijatelji in lovci. Hoteli so samo, da lahko dni oni dobro živijo in se lahko lepo zabavajo. Lovci so bili kreativni in imeli so eno idejo. Ko ljudje spijo, bodo šli tja, kjer so ljudje in jim bodo dali eno darilo. Ko je prišla noč, so šli v gozd, tam, kjer so bili ljudje, in so pustili darila. Ljudje so sprejeli darilo in so naredili veselico. Ljudje in živali so se pomirili na celem svetu.

Aguštin Rovan

Lojze je cel dan lovil ribe, lisice, medvede itd. Živali so to že vedele, tega pa niso vedele, kaj narediti niti skriti ni bila dobra ideja. En dan je ena lisica pomagala Lojzetu loviti druge živali, postala je kot hišni ljubljencek. Tako so lisice pomagale Lojzetu loviti, da so one lahko živele, so mu kuhale, pomagale in tako. En dan, ko je neka lisica je brila Lojzeta, je prišla druga, pa je ubila lovca.

Tomaž Marolt

Čebelar ni mogel frizerja plačati, ker ni bilo dovolj dela. Zato pa je lisico prosil, če lahko opravlja to službo. Ona je seveda rekla, da ja. Je prvokrat bila tale dela za živel. Zato je bila malo nervozna. Medtem ko je lisica strica strigla brado njegovemu gospodarju, ga je malo urezala. Ampak ni bil hud, ker je razumel, da je lisica neizkušena. Bila je še ena, ki je pomagala z brivsko peno. Ko pa je glavna lisica končala, je začela s čebelarjevo glavo. On ni hotel da ga striže na zelo kratko, ampak tudi ni želel dolgih las. Torej lisica je ubogala in je naredila, kar je on hotel. Ko je končala s tistim delom, sta obe lisici in čebelar šli na veselico praznovat. Zelo so se zabavali. In tudi veliko pili. Potem so malo pijani in pozno nazaj prišli v hišo. Zato je bila čebelarjeva žena zelo huda in ga je za lase vlekla. Tisto noč je čebelar zunaj spal.

Luka Ferreira

LEKTOR BORIS KERN

Eva-Magdalena Angerer, Giulia Cariola, Lisa Alaska Cencig, Matilde Clapiz, Živa Furlan, Lara Marie Kurasch, Mihaela Lunić, Matilde Muzzolini, Alessandro Pavan, Simone Picotti, Ingrid Scozzai, Ivana Šurlan, Matija Umek

10. SKUPINA

generacija 2016

SLAPOVI ZA LJUBITELJE

SLOVENCİ VSE BOLJ MNOŽIČNO OBISKUJEMO

HRVAŠKE NARODNE PARKE IZKORISTIMO

Hrvaška se lahko pohvali s številnimi narodnimi parki

Prav tako so ob reki vojaški ostanki

MATIJA

UMEK

Zgodba, ki jo piše *Hladna prha*

NEKATERI **NOVI KAVBOJI** **JO**

NA GUBE

ne potrebujete **TRIKOV**

za **to** **TECEM**

V RUMENI **DAN**

za **NEPRIČAKOVAN** **svež** **TRENUTEK**

BORIS

ENERGIJA, KI

PRIVLAČI POGLEDE

za tempelj

Pod budnim očesom

odvrne pozornost

so

je življenje

ko prešteva stopnice

ki

vodijo

Tempelj smrti

EVA

ANGERER

NOVE

MOŽNOSTI

dobro počutje

V

ŽIVLJENJU

je

Poslušanje tišine

biti

BOLJ SPOČIT

SE zabavati

MATIILDA

Naj nikoli ne pozabim, da je moja prva dolžnost razveseljevati in osrečevati ljudi, da bodo vsaj za trenutek pozabili

OBSOJENE NA SMRT

SMEH JE SONČNA CESTA KO ŽIVLJENJE IZGUBI SMISEL

Kaj sploh vemo

Kako bi

Čaršjina zgodba ...

REŠILA

vsem ljudem

NOV DAN

mogoče že niste vedeli

S

SMEHO

Naredi si dan!

sprejmi PRILOŽNOST,

da najdeš SVOJO POT

Zavrni vsakodnevne skrbi

in tudi težave

Uresniči

SVOJE

sanje

Na obzorju je nov ŽIVLJENJE

MATILDE

KARL LAGERFELD

JE UČITELJ

POLETJE

ŽIVLJENJE brez vrvice

NA PLAŽ

Z NOVIM

toplim žarkom

MORSKIH PSOV

V

morju

NI

STRANJU

NI

OBVEZNI KOS

JE

poletje

BREZ ALERGIJ

LARA KURASCH

INGRID

spomladanski

Jana Šurlan

ČAS

prpravimo se Na pomlad

(Pomlad) je čas velikih plesov,

Mladih SRC, nepričakovanih AKCIJ, nověga življenja.

letos ne bo izgovorov.

Cilje bomo dosegli

USPELO MI BO!

ŽIVLJENJE

O težavah je včasih

teško govoriti ...

MOR AŠ

PA

PONOVNO

SVOJO Na Ft

cesto

DOBITI

Za življenje brez skrbi

BO DI

kar si.

Drugi konec tedna je prepletal Pavel s pesmijo.

Slovenija zmore več je začel pisati

sim one

Pig cool

GIULIA
CARIOLA

Pred nami so

dnevi

Za šolo

PRESENEČENJE

Delo,

Problemi mladih

nedoločen čas

Izgubljeni?

Brez mobitela?

Vreme

bo

prineslo

katastrofo

Ko pesem

Zares

Cveti

uspešno

zaključimo

prvo polovico

LEKTORICA MATEJA ENIKO

Virginia Braini, Erik Fabris, Majda Godec, Tomaž Grohar, Mateja Hervat, Martin Juren, Viktorija Kastelic, Julija Kralj, Elia Pelizon, Jakob Peric, Kristell Potočnik, Eva Maria Starc, Fiona Inga Lucija Timko

11. SKUPINA

generacija 2016

POLETNIK 51

MOJA SKODELICA KAVE

Tema je bila že. Zvezde in luna so se prikazale na nebu.

Ulica je bila osvetljena od uličnih svetilk. Nikogar ni bilo na ulici razen mene. Hodila sem počasi in občudovala nočno nebo. Bila je popolna tišina.

Ne glede na uro, je bila ena kavarna še odprta. Usedla sem se zunaj in nekdo je prišel, natakark domnevam. Ni bilo zelo osvetljeno, zato nisem uspela videti obraza tuje osebe. Povedala sem samo, da hočem kavo. Oseba je izginila v stavbo in se prikazala nekaj sekund kasneje. Na mizo je položila skodelico kave. Opazovala sem skodelico nekaj minut. Skušala sem misliti, toda ni mi uspelo.

Pred mano sta stali skodelica kave in ta tuja oseba. Zdelo se mi je, da me obe opazujeta.

Nenadoma pa sem se zavedla, da ne vem, kje sem ali kaj delam v tisti ulici. Toda bilo je prepozno. Nisem mogla oditi. Edina stvar, ki sem jo lahko naredila, je bila spiti kavo.

Vzela sem skodelico in počasi sem jo malo spila. Bila je zelo grenka in težko jo je bilo spiti, toda nisem imela druge možnosti. Spiti sem jo morala. Tuja oseba me je opazovala, ko sem pila. Nenadoma me je vprašala: »Zakaj si naročila kavo?« Solze so mi začele teči po licih, toda pila sem naprej. Grenkejši ni moralo biti. Ustavila sem se za en trenutek. »Jaz ... Jaz nisem hotela naročiti takšne grenke kave ... toda bilo je prepozno ...«

Spiti sem morala vso to grenkobo.

Kristell Potočnik

»Te skodelice kave ne bom nikoli pozabila«

Mrzel dan. Zimski dan. Krasen za posebno srečanje v kavarni. Do sedaj mi ni hotel povedati, zaradi česa me je klical (takrat), ko se je prvič oglasil po enajstih dolgih letih. V njegovem glasu nisem začutila jasnih čustev. Nekaj dobrega? Nekaj hudega? Pomembno je, sem prepričana.

Stopi v kavarno. Po tolikih letih bi oseba pričakovala kakšno spremembo, a ne. Kot da bi bilo včeraj, ko sva se zadnjič pozdravila. Njegov obraz je resen. Zaskrbljenost mogoče?

Usedem se, nasmehnem se. Oči ostanejo nedotaknjene. Sprašujem se, kaj se plete po njegovi glavi. In mi pove. Kar tako. Prepričana sem, da si je od srca oddahnil. Ne odgovorim. Ne morem se premikati. Neverjetno. Ali sanjam? Skušam vstati, a zopet padem sede na stol.

Kaj naj naredim? Stečem? Bilo bi čudno in nespoštljivo. Kaj si bi mislil? Ne bi razumel. Prosi me, da se pomirim in natakark naroči dve skodelici kave.

V tišini čakava vrnitev natakarkice. Večkrat me pogleda. Ne vrnem mu pogleda, preveč sem razburjena. Mrzel dan. Mrzle osebe. Mrzlo srce. Mrz pred enajstimi leti mi je povedal, da me noče več videti, da me ne ljubi več. Zdaj pa sedi pred menoj in mi pove, da me ne more pozabiti, da je nemogoče.

Kot da bi vedel. Saj ne ve. Nemogoče. Vsa leta porabljenaz premišljevanje o njem. Vse solze prelite zaradi njega. S pogledom utonem v skodelico kave. Daj no. Hitro pomisli. Kakšno je tvoje življenje? Boljše z njim ali brez njega? Tako hitro, kot je on izbruhnil besede, jaz razmišljam. A edino, kar vidim, je, kako skodelica kave postaja temnejša in temnejša. Preštejem do tri. Ena. Dva. Tri. V tišini vstanem s svojega stola in se odpravim proti vratom. Nimam ničesar za reči. Ne pogledam nazaj, saj ne vem, kakšna slika me čaka.

Pomislim na skodelico kave. Pustila sem jo. Zapustila sem jo. Tam stoji. Skupaj z mojo preteklostjo. In čeprav ni del moje prihodnosti, mi bo vedno stala v spominu.

Viki Kastelic

ZLAGAMO VERZE

Čas na MPŠ je rumen, zelen, barvit.
Tak na MPŠ-ju je čas, ko vsak gre v razred se učit, zunaj pa je narava za okras.

Učimo se,
smejemo se,
čudimo se,
na MPŠ-ju delamo vse,
naspimo se,
najemo se,
zabavamo se,
in na MPŠ-ju radi imamo se.

**Julija Kralj, Tomaž Grohar, Elia Pelizon,
Martin Juren**

Čas na MPŠ je pisano obarvan.
Okus ima po spoznavanju.

Zveni kot vesela pesem.
Diši po zabavi.
Izgleda kot enkratna dogodivščina.
Zaradi njega se počutim živ.

**Eva Maria Starc, Kristell Potočnik, Jakob
Peric, Viktorija Kastelic**

Čas na MPŠ je rdeč in »plav«,
ker sta glavni barvi vseh slovenskih zastav.
Okus ima po novih dogodivščinah,
diši pa po raznih državah.
Zveni kot blejski zvonček,
saj izgleda kot veseli slonček.
Zaradi njega se počutim dobro,
kajti vse je rdečo in modro.

**Virginia Braini, Mateja Hervat, Fiona Timko,
Erik Fabris, Majda Godec**

NA KRATKO

Vprašanja so povzeta po rubriki Kofetek v petek, RTV SLO.

Če bi lahko izbral, katera žival bi bil in zakaj?
Bil bi polž, saj njegovo življenje gre zelo počasi
in umirjeno.

Erik Fabris

*Če bi lahko izbral, bi bil najraje domača muca,
ker bi lahko cele dneve spal.*

Jakob Perič

*Katera je po tvojem mnenju najlepša slovenska
beseda? Zakaj?*

Po mojem mnenju je najlepša slovenska
beseda čmrlj. To je res čudna beseda in prav v
njeni posebnosti se skriva njena lepota.
Beseda čmrlj je namreč brez samoglasnikov.
Zanimivo pa je tudi, da tisti, ki se niso še nikoli
srečali s slovenskim jezikom, jo težko celo
izgovarjajo.

Martin Juren

Komu bi zaupala ključne svoje sobe?

Ključ svoje sobe bi zaupala svoji prijateljici Matildi, ker vem, da je skrbna in zanesljiva oseba.

Virginia Braini

Kaj bi te prepričalo, da bi brez godrnjanja vstala ob štirih zjutraj?

Prepričala bi me nogometna tekma Argentine ali misel, da odpotujem ob tisti uri na potovanje.

Viki Kastelic

Če bi lahko odpotovala kamorkoli, kam bi odpotovala in zakaj?

Rada bi odpotovala nekam daleč kot na primer v Ameriko ali Avstralijo. Ne maram lenariti, zato bi skušala obiskati čim več krajev.

Julija Kralj

S čim si najraje polniš baterije?

Baterije si najraje polnim s spanjem. Ko se zbudiš, si čisto svež in se počutiš kot nova oseba.

Grohar Tomaž

Ur, ker jih ne nosim in ponavadi niso po mojem okusu.

Eva Maria Starc

Kaj je najboljši izum vseh časov?

Najboljši izum je, po mojem mnenju, tiskarski stroj, saj so z njim lahko tiskali časopis in informacije so se širile hitreje.

Kristell Potočnik

Po mojem mnenju je najboljši izum vseh časov telefon. Zelo zanimivo je, kako se lahko preko majhnega aparata dve osebi pogovarjata.

Majda Godec

Mislím, da je najpomembnejši človeški izum pisava, saj s pisavo lahko izražamo veliko stvari. Z njo lahko shranimo misli, dogodke v času. Pisava nam omogoča komunikacijo.

Mateja Hervat

Internet, saj noben drugi človeški izum (razen verjetno govora samega) ni toliko povezal med sabo ljudi s celega sveta.

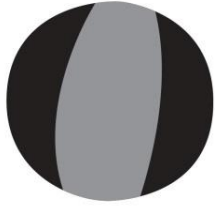
Elia Pelizon

Kakšnih daril ne maraš?

Darilo naj bo iz srca. Rada preživljam večer s prijatelji, sem pa seveda tudi vesela, če dobim kakšno malenkost kot npr. bombonjero, ker jo lahko takoj pojem skupaj s prijatelji.

Fiona Timko

KAZENSKI SPISI

STRAH IN TREPET MPŠ-jevcev

Ime mi je Jennifer. Danes 28. junija sva moja sošolka Julia in jaz šla k Mercatorju brez dovoljenja. Nisva vedeli, da moramo komu nekaj povedati. Hotela sva nakupovati nekaj za pit. In ker ni tako daleč Mercator sva mislila, da ni tako nujno, da morava povedat.

Če bi Julia in jaz vedeli, da bi morali nekaj povedat ali vprašat, bi sigurno vprašala, če lahko greva do Mercatorja in tako da sva se zgrešila. Bila sva žejni in jedilnica še ni bila odprta.

Z tistim spisom se oproščam za moje obnašanje. To se ne bo več zgodilo.

Jennifer Ibovnik

-

Zakaj sva zamudile?

Nisem še videla tako velikega centra,
zopet in zopet nove ulice odkrijem.
Vse ulice so enake
in na poti do postaje sem se izgubila.

Vse preveč dolga je pot do postaje
in čeprav sem dvajset minut prej,
šla ven iz trgovine,
sem se izgubila in zato zamudila.

Dvajset minut po vročem soncu sem hodila,
a še naprej sem vztrajala,
po poti sem pa našla dobro osebo, ki
je darovala čas svojega življenja, da bi mi pomagala najti pot.

Marko tam nas je čakal
In ni pokazal nobenega usmiljenja
Lahko bi se nas usmilil
kEr smo se izgubili
a Ni hotel
in **zA** kazen to pesem sva napisali

Milena

in mAjda
nama Je ime
in za zgoDovino to bo ostalo
dA v BTC-ju sva se izgubili

Majda Godec in Milena Zupanc

-

Zakaj ni lepo, da zamujaš?

Ni lepo, da zamujaš, kdaj te ostali čakajo v avli.
Ni lepo, da zamujaš, zato ker si dobil, da napišeš spis.
Ni lepo, da zamujaš, kdaj so te že enkrat opozorili.
Oprosti, Maja, nikoli ne bom še enkrat zamujal, obljubim. 😊😊😊

Viktor Ančevski

-

Zakaj ni lepo, da zamujaš?

1. Ni lepo, da zamujaš, ker bi moral pisati domačo nalogo;
2. Ni lepo, da zamujaš, kdaj asistent Marko čaka, a te že opozoril dvakrat;
3. Ni lepo, da zamujaš, ker boš imel manj časa za spanje;
4. Ni lepo, da zamujaš, ker ne poštuješ hišni red DDB-ja;
5. Ni lepo, da zamujaš, ker vsi imajo ista pravila;
6. Ni lepo, da zamujaš, ker boš imel sankcije.

Opravičujem se, ker se zamuja in se ne bo spet ponovi. 😊 <3

Andrej Stefani

-

Ne smemo zamujati

Pravila so tam da bi bilo lažje ljudem, da živijo. Da nimamo pravila, svet bi bil v kaos in ljudje ne bi mogli delovati. Ko ne spoštujemo pravila, ne spoštujemo drug drugega, in kar je najpomembnejše, ne bomo spoštovali sami sebe. Po drugi strani, če smo vse v skladu s pravili, vsi bomo bili enaki.

Ko sem bila majhna, v vrtcu še, so nas učili o dobrem obnašanju, kulturi, redu in delovanju. Tedaj so nas učili, da je pomembno, da smo vljudni, prijazni do drugih in dobri zase. Učili so nas, da niso vsi ljudje enaki. Nekateri so nesramni, nekateri sebični, nekateri pohlepni, nekateri stiskaški, nekateri pesimisti. Drugi so tako dobri, pametni, plemeniti in optimisti. Kaj imajo skupaj je, da se jih obravnava za ukrepanje v zvezi z eno dobro delo lahko pride do drugih dobrih del. Ni važno, kako oseba izgleda, katere je vere, starosti ali barve, pri vseh se treba obnašati dobro. V mojem primeru, v primeru zamudi, jaz nisem bila v skladu z danim časom. Čeprav sem izgubil denarnico, ispravna stvar bi bil, da sem prišla dol v hodnik in vprašam, če se lahko vrnem nazaj, da pogledam za njiju. Kako tega nisem

izpolnila, jaz sem Vas užalila in za to mi je zelo žal. Vi poskrbite za nas in delate vse, kar možete, da bi nam pomagali, če bolj da se provedemo. Res mi je žal, ker sem zamudila in bom poskusila, da se ne ponovi. Ne vem pisati skladbe, ampak sem razumela bistvo te teme in naloge. Ko poskušamo biti odgovorni, takrat se učimo biti zreli in odrasli.

Nola Cvetković

-

Biti pozen je zelo slabo. Zmeraj skušam biti točna s časom, ampak me stane.

Vem, da je slabo in neolikano, ker ne škoduje samo mene, ampak celo skupino, in zato nas mora čakati dolgo časa in je zguba časa. Je tudi nespoštljivo do voditeljev, ki imajo vse preračunano in organizirano in zamuda spremeni vse njihove načrte.

A v takem mestu, kot je Ljubljana, se ne zrajtamo, kako hitro teče čas. Ko smo se zrajtale, je manjkalo 5 minut in smo začele hitet, da bi prišle pravočasno. Prišle smo samo dve minuti prepozno vseeno. Ampak vem, da je enako neolikano in vseeno moti.

Vi voditelji tudi začnete skrbet za tiste, ki manjkajo.

Lahko mislite, da smo se zgubili ali da se nam je posrečilo ali zgodilo nekaj hudega. Zato oprostite, zrajtam se, da imeti čez skupino je velika obveznost za vas, in če ste se ustrašili ni bilo za nalašč. Za res, se nismo zrajtale.

Biti točen je zelo važno za vse, če profesionalci kot zdravniki ali gasilci pridejo pozno, lahko pomeni velika nesreča za ljudi.

Zato se opravičujem. V mestu, kot je Ljubljana, ki je bilo zbrano kot zeleno mesto, je zelo težko se zrajtat, kako hitro mine čas.

Marjana Štrfiček

-

Zakaj je slabo priti pozno?

Zelo je slabo pridetati pozno. Ne kaže lepo vedenje osebe. Ko zamujaš, si neolikano. Tudi če si imel težave za prispet do zmenjenega prostora, vsak mora misliti na drugo osebo ki čaka da prideš. Moraš misliti na skupino ki čaka, in na posledice ki se bodo doletele. Nespoštljivost do osebe je druga pomembna reč. Ni prav nič olikano. Vrednote osebe pomenijo veliko v družbi. Če hočeš in želiš biti spoštovan, moraš ostale spoštovati. Če ne spoštuješ, ne moreš čakati, da te drugi spoštujejo. A včasih je težko in stane biti točen. V takem lepem mestu, kakor je Ljubljana, in takšna država, kot je Slovenija, je težko gledati na uro, saj tako lepo mesto se ne vidi vsak dan in eden se ne zaveda časa med toliko krasnih stvari. Se zavedam, da priti pozno spremeni vse načrte, ki jih ostali imajo pripravljene. Razumljiva torej kazen, katero smo dobili. Zgubili smo smisel časa in smo se sprehajali po Ljubljani blizu zmenjenega prostora. Problem je bil, in ga moramo popraviti, da preveč zaupamo na čas in mislimo, da bomo prišli točno.

Slovenija je zelo lepa država. Letos je Ljubljana bila izbrana za zeleno mesto. Zato je večina mesta narejena za pešce in lepo se je sprehajati po njej.

Oproščam se za zamudo, skušala bom priti točno od zdaj naprej. Točnost je vedno ta, ki jo moramo vaditi za mirno in lepo doživetje z drugim.

Ljubljana je res lepa, upam, da jo bom lahko vso spoznala. Zopet se oproščam.

Viktorija Kastelic

Zakaj ne smemo biti pozni

Ne smemo biti pozno, ker biti pozen pomeni biti nespoštljiv do drugih, ki nas dolgo in nestrpno čakajo. Brez nas morda ne bi mogli iti naprej z vašim urnikom in naši sošolci bi nas sovražili, ker smo jih dali počakat tako dolgo. Ampak, če bi malo pomislili, v Argentini nimamo taka svobodnost za špancerat po cesti, kot je imate vi, meni bi bilo tako všeč. Imeti tako varnost v Argentini in čistost, pa tudi veliko zelenja. Namesto tisto imamo smeti po vseh cestah, ljudje, ki ukradejo, ljudje, ki te vzamejo in te nesejo drugam brez, da ti to veš.

V Sloveniji je taka svobodnost, ki nam je tako všeč in potrebujemo več časa na cesti, da se dobro sprehajamo. To potovanje je že čakamo 5 let nazaj in sem bila zelo navdušena, sem se sama sebe vidla v Sloveniji z rastjo in to me je veselilo cel dan, ampak zdaj samo vem, da je malo časa za vse in to ni lepo. Ne bom obljubila, da ne bom še enkrat bila pozno, ker sem končno tukaj in bom poskusila delat to, kar jaz hočem. Ni prov biti pozen, ampak tudi ni prov počakati eno potovanje skozi pet let pa potem imeti ljudje, ki te zmeraj povej, kaj moreš delat in kje moraš bit.

Oprostite ... vem, da ste odgovorni za nas in mi smo komplicirani, ampak deset let nazaj smo rekli zbogom našim staršem in tukaj smo, še enkrat z novimi starši.

Za res oprostite.

Tudi morate ure popraviti, smo bili samo eno minuto pozen!!

¡EXAGERADOS!

Katja Fekonja

-

Zakaj ne morem zamuditi

Danes sem prišel eno minuto prepozno v prostoru, ki so dve lepe ženske rekle. Ampak smo mislili, da ni bilo problema zaradi šestdeset sekund. Sem razočaran, ker semafor je proti mene igral. Samo sem hotel spoštovati pravila, ki v Argentini niso iste kot tukaj, in so mi rekli da če grem čez cesto z rdeče semafor mi lahko videl policaj in mi lahko računal štirideset evrov od kazni.

Če dolgo časa zamudim, je kakor če ne bi spoštoval moje italijanske spremljevalce, pa mi zelo všeč, kako so oni z nami.

Od to spisom prosí za odpuščanje do mojih prijatelji in učiteljice.

Morem pravočasno pridet, ki mi rečejo, zato tudi, da mi dobro gre v mojem življenju. Če enkrat bom imel delo, ne morem se zamuditi, ker če ne mi bojo odpuščali, pa tisto nočem, da se to zgodi. Na cesto bom živel in bom hiter umrl.

Prideti pravočasno tudi dobro govori od nami, ker smo menili, dobri ljudje.

Tudi moram zaslužiti spoštovanje drugih.

Morem biti pravočasno, da se ne izgubi zaupanje v drugih, ljudje, ki imam rad in spoštujem.

Lahko izgubim veliko priložnost v mojem življenju in se lahko obžalujem od moje odločitve.

Tudi ne morem biti prepozno, ker če moja skupina ima katerega problema, jaz tudi moram pomagati rešiti ga.

Se slabo počutim, ker tako mislim, da nisem dober Slovenec.

Oprostite zamudo in upam da mi boste oprostili in bi še tudi bili dobri prijatelji.

Lep pozdrav,

Andrej Mokorel

Zakaj moram biti točen?

Danes smo pozno prišli v prostoru, ki so nas rekle učiteljice, smo imeli eno minuto izostanka, ker je semafor bil v rdeču in nismo mogli jet vskozi cestu, ampak mi smo mislili, da bomo točno prišli, pa zato sem razočaran.

Zdej se bom nauči, da morem iti bolj zgodaj, da bi natančno prišel, kam, ki smo se zmenili.

Da točnost je važen v mojem življenju in tako spoštujem drugega, če točno pridem in tudi ker je naša zaveza. Kader si točen, imaš zmožnost, da se lahko dober vedeš v nekem krogu in da lahko imam časa za narediti druge stvari, medtem čakam druge ljudi. Imamo obveznost, da moramo priti zgodaj in moram že zgodaj se pripravljati za to. Ko točen prideš, si lahko zmagaš spoštovanje ljudi. Kadar točno prideš, tudi prikažeš ljudem, da si zanesljiv. Če nisi točen, drugi lahko mislijo, da nimaš zaveze. Zato moram biti točen, ker če nisem točen z drugimi, tudi ne bojo bili točni z mano in tako mi ne bi bilo všeč in to bi me razjezilo. Ker sem to naredil prosim, da mi odpuščate, ker to nismo naredili zanalašč, če ne da smo imeli probleme. To obljubim, da ne bo bilo več, ker zdaj že vem, da moramo pridet točno, ker ko je ena skupina kje, če eden ne naredi neki dobro, vsi bojo vključeni v to. Spet prosim odpuščanja in to se ne bo več zgodilo. Oprosti in hvala lepa!

Gabrijel Silvero Krajnik

-

Zakaj moramo biti točni

NI zmeraj lahko biti točen. Včasih imamo dolgo vožnjo. Ali je preveč trafika ali imamo veliko stvari za naredit. Vendar pa točnost je pomembna. V službi, oseba, ki točno pride, zgleda zanesljiva oseba in da dober delajo. Drugačna je oseba, ki zamudi. Če oseba lahko negativno vpliva na druge delavce v službi in tudi na kakovost izdelka.

V šoli študent, ki zamuja, lahko zgubi pouka in te ni dobro za učenje. Če oseba zamuja na zobozdravniku ali doktorju, lahko vpliva v kvaliteta zdravljenje. Včasih mislimo, da biti točen ni zelo pomembno in ta misel lahko vpliva na nas. Če to se nas zgodi, moramo imeti željo, da se spremenimo. Samo en primer. Če zdravnik pozno pride v bolnico na kirurgijo, bolnik umre.

Maxi Vazquez Klemen

SNAPCHAT | **asistentimps**
FACEBOOK | **Mladinska poletna šola slovenskega jezika**

POLETNIK, časopis 11. Mladinske poletne šole slovenskega jezika

Urednika: Marko Klemen in Tjaša Kocjan

Sodelavke: Nika Merljak, Anja Cevzar, Martyna Dziedzic, Alicja Pyciak

Jezikovni pregled: Tjaša Kocjan

Fotografije: Mateja Klinc, Alicja Pyciak

Oblikovanje: Nina Urh, za potrebe Poletnika priredil Marko Klemen

Založila: Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani

Izdal: Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik pri Oddelku za slovenistiko

Za založbo: dr. Branka Kalenič Ramšak, dekanja Filozofske fakultete UL

Naklada: 250 izvodov

Tisk: Birografika Bori d.o.o.

Publikacija je brezplačna.

Prireditev sofinancirata Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport in

Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu

© Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 2016

Vse pravice pridržane.

Ljubljana, julij 2016

